

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, TRAVANJ 2013. ■ GODIŠTE VII. ■ BROJ 39 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

HABEMUS PAPAM 2
PAPA FRANJO

BISKUPOVA 4
USKRSNA PORUKA

DOGAĐAJNICA 6

Blagoslov kapele
pape Ivana Pavla II.

Molitva u Jasenovcu
za žrtve totalitarnih sustava

Obljetnica smrti
kardinala Franje Kuharića

Mitropolit Jovan
posjetio biskupa Antuna

ŽIVOT MLADIH 14

XV. Biskupijski
križni put mladih

Dan Katoličke
osnovne škole u Požegi

Održana biskupijska
vjeronaučna olimpijada

KORIZMENE TRIBINE 18

Buntak • Domazet Lošo
Kanižaj • Paar • Matulić

GOSPODARSTVO 20

Zdenko Tica – uspješan
lipički poduzetnik

IZ NAŠEG CARITASA 21

Biskup posjetio
prognaničko naselje Kovačevac

KULTURA 23

Predstavljen Zbornik radova
»Voćin, crkva i svetište«

Sretan Uskrs!

»Sjeme vječnosti, svjetla, života i spasenja zasađeno je u našu ograničenost i zlo, jer je kroz nju prošao Onaj koji se objavio kao vječni »Ja-jesam« (Iv 21,7) – neugasivo svjetlo i život. Taj njegov prolaz kroz našu smrtnost ima konačni pobjeđujući ishod – uskrsnuće. Sv. Pavao nas uvjerava: »Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša« (1 Kor 15,17).«

(Iz biskupove Poruke)

HABEMUS PAPAM

Za novog Petrovog nasljednika izabran papa Franjo

U konklavama, 13. ožujka ove godine dosadašnji nadbiskup Buenos Airesa kardinal Jorge Mario Bergoglio izabran je za nasljednika svetog Petra kao 266. papa koji si je uzeo ime Franjo. U svom prvom obraćanju nakon izbora za poglavara Crkve zahvalio je mnoštvu okupljenom na Trgu sv. Petra i pozvao vjernike da ga prate svojim molitvama.

– Braćo i sestre, dobra večer! Poznato vam je da dužnost je konklave bila Rimu dati biskupa. Izgleda da su ga moja braća kardinali išli potražiti gotovo na kraj svijeta – našao se novi Papa na račun svoga argentinskog porijekla.

– Hvala vam na dočeku. Biskupijska zajednica Rima ima svog biskupa: hvala! I prije svega, želim se pomoliti za našeg biskupa u miru, Benedikta XVI. Molimo svi zajedno za njega, da ga Gospodin blagoslovi i ga Majka Božja čuva – rekao je Papa a zatim je

zajedno s vjernicima izmolio Očenaš, Zdravomariju i Slava Ocu. –Sada započinjemo taj put, put bratstva, ljubavi i međusobnog povjerenja. Molimo uvijek jedni za druge, za čitav svijet da zavlada veliko bratstvo. Želim da ovaj put Crkve koji danas započinjemo bude plodonosan za evangelizaciju ovog tako lijepog grada – rekao je Papa. Prije blagoslova Sveti je Otac zamolio vjernike za jednu uslugu: „Prije nego što biskup blagoslovi narod, molim vas da vi zamolite Gospodina da blagoslovi mene.“ Sveti Otac je zatim podijelio svečani blagoslov „Urbi et orbi“. Nakon blagoslova Papa se još jednom obratio okupljenima: “Braćo i sestre, sada vas ostavljam. Velika vam hvala na prihvaćanju. Molite za mene i vidimo se uskoro. Do skorog viđenja: sutra ću se poći pomoliti Majci Božjoj, da čuva cijeli Rim. Laku noć i ugodan odmor – rekao je na kraju svog prvog obraćanja papa Franjo.

Čestitka biskupa Antuna papi Franji

Požeški biskup Antun Škvorčević uputio je novoizabranom papi Franji čestitku sljedećeg sadržaja:

»Sveti Oče! Dijecezanski biskup zajedno sa svećenicima, đakonima, redovnicima i redovnicama, vjeroučiteljima, bogoslovima i svim drugim redovima Božjeg naroda Požeške biskupije, u dubokoj zahvalnosti Bogu i iskrenoj radosti, primio je vijest da ste u Konklavama, 13. ožujka 2013. izabrani za Vrhovnog Svećenika, u službu Nasljednika sv. Petra na rimskoj Apostolskoj Stolici, za poglavara Katoličke Crkve, predstojnika zajedništva u ljubavi. Od srca Vam čestitamo!

Usrdno molimo Gospodina da Vam po zagovoru svoje Presvete Majke udijeli snagu Duha Svetoga i krjepko zdravlje, kako biste uspješno mogli voditi Isusovu Crkvu po svem svijetu, biti jasan evandeoski orijentir usred suvremenih duhovnih lutanja, jamac Isusove istine, promicatelj ljudskog dostojanstva, prava i pravde za svakog čovjeka, širitelj ljubavi i mira među narodima.

U trenutku preuzimanja službe Nasljednika sv. Petra izražavamo Vašoj Svetosti sinovsko poštovanje, odanost, vjernost i posluš, upućujemo srdačne pozdrave te za sva naša pastoralna nastojanja molimo Vaš poseban Apostolski blagoslov.«

Biografski podaci o papi Franji

Dosadašnji nadbiskup Buenos Airesa kardinal Jorge Mario Bergoglio izabran je 13. ožujka za nasljednika svetog Petra koji si je uzeo ime Franjo. Rođen je 17. prosinca 1936. u Buenos Airesu, u obitelji s petero djece, otac mu je bio talijanski imigrant zbog čega ima i argentinsko i talijansko državljanstvo. Za svećenički poziv i ulazak u bogosloviju odlučio se poslije diplome kemijske tehnologije. U novicijatu Družbe Isusove stupio je 11. ožujka 1958. godine. Humanističke studije završio je u Čileu, a 1963., po povratku u Buenos Aires, završio je filozofiju na Filozofskom fakultetu kolegija “San Jose” u San Miguelu. Sljedeće dvije godine predavao je književnosti i psihologiju na kolegiju “Immacolata” u Santa Feu, a 1966. predavao je iste predmete na kolegiju “Salvatore” u Buenos Airesu.

Od 1967. do 1970. studirao je teologiju na Teološkom fakultetu kolegija “San Jose” u San Miguelu. Za svećenika je zaređen 13. prosinca 1969. godine, a unutar Družbe Isusove proveo je svoj treći probandat 1970. - 1971. u Alcali de Henares u Španjolskoj, te je 22. travnja 1973. položio svoje doživotne zavjete.

Bio je magister novaka u Villa Barilari u San Miguelu, profesor na Teološkom fakultetu, konzultor u svojoj Provinciji te rektor kolegija. Za provincijala Argentine izabran je 31. srpnja 1973. i tu je službu obnašao šest godina. Između 1980. i 1986. godine bio je rektor kolegija i Filozofskoga i teološkog fakulteta u istoj kući, te župnik u biskupiji San Miguel. U ožujku 1986. pošao je u Njemačku kako bi ondje dovršio rad na svojoj doktorskoj disertaciji, nakon čega su ga poglavari smjestili u kolegij “Salvatore” oda-

kle je premješten u crkvu Družbe Isusove u gradu Cordobi, gdje je obnašao službu duhovnika i ispo- vjednika.

Blaženi Ivan Pavao II. imenovao ga je 20. svibnja 1992. pomoćnim biskupom Buenos Airesa, a 27. lipnja iste godine primio je u katedrali u Buenos Airesu biskupski red po rukama kardinala Antonija Quarracina. Suzareditelji su bili apostolski nuncij Ubaldo Calabresi i biskup Mercedes-Lujana Emilio Ognjenović.

Nadbiskupom koadjutorom Buenos Airesa imenovan je 3. lipnja 1997., a 28. veljače 1998., nakon smrti kardinala Quarracina, naslijedio ga je u nadbiskupskoj službi. Kao nadbiskup putovao je javnim prijevoznom sredstvom, a umjesto biskupske palače, stanovao je u iznajmljenom stanu, te si je zaslužio nadimak “kardinal siromašnih”. Govori španjolski, talijanski, a služi se i njemačkim jezikom. Poznat je i kao dobar kuhar, ljubitelj opere, prijatelj grčke klasike, Shakespearea i Dostojevskoga te kao dobar plivač, premda od djetinjstva ima poteškoća s plućima.

Bio je ordinarij i za vjernike istočnoga obreda koji prebivaju u Argentini, a nemaju ordinarija vlastitoga obreda. Usto je bio i Veliki kancelar Argentinskog katoličkog sveučilišta. Od studenoga 2005. do studenoga 2011. bio je predsjednik Argentinske biskupske konferencije. Blaženi Ivan Pavao II. imenovao ga je kardinalom na konzistoriju 21. veljače 2001. Bio je član Komisije za Latinsku Ameriku, Vijeća za obitelj, Kongregacije za bogoštovlje i disciplinu sakramenata, te Kongregacije za ustanove posvećenog života.

MISA ZAHVALNICA U POŽEŠKOJ KATEDRALI ZA IZBOR NOVOGA PAPE

Papa Franjo u svojoj jednostavnosti povezao je svijet u novoj nadi

U nedjelju, 17. ožujka biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima na službi u Župi sv. Terezije Avilske i u središnjim biskupijskim ustanovama predvodio je u Katedrali misu zahvalnicu za izbor novoga nasljednika sv. Petra, pape Franje. Pozdravljajući vjernike spomenuo je da se na petu korizmu nedjelju, nazvanu „gluhom“ u našim crkvama prekrivaju križevi kako bismo se podsjetili koliko je veliko otajstvo Kristove muke i smrti za nas i kako je njegova duboka stvarnost skrivena našem pogledu te da je potrebna živa vjera da bismo mogli postati njegovim dionicima. Istaknuo je da ova nedjelja ima posebno značenje jer katolici diljem svijeta danas zahvaljuju Bogu za izbor novoga pape. Kazao je da nam je prošle srijede s balkona bazilike sv. Petra u Rimu proglašeno kako imamo papu, a da se danas podsjećamo kako nam ga je darovala Božja Providnost te želimo očitovati otvoreno vjerničko srce i poštovanje kojim ga prihvaćamo i za njega Bogu zahvaljujemo. Pozvao je nazočne da se sjedine sa Svetim Ocem i sa svima onima koji zahvaljuju za njegov izbor.

Nova nada

U homiliji je biskup vjernicima rekao da su putem hrvatskih medija već čuli tko je papa Franjo, ali da je dostojno službeno ga predstaviti i u požeškoj Katedrali. Ukratko je nazočne upoznao sa životom Jorge Maria Bergoglia, novoga Svetog Oca. Vjerujem da ste primijetili ovih dana, rekao je, kako je papa Franjo u svojoj jednostavnosti povezao svijet u novoj nadi, kao da se po njemu počelo nešto novo ostvarivati. Istaknuo je da je prorok Izaija u današnjem prvom čitanju pokrenuo slično iščekivanje usred nevolja babilonskog sužanstva. Prorok, naglasio je, podsjeća svoje sunarodnjake da je Bog bio velik kad je Mojsijevom rukom izveo njihove oce iz egipatskog ropstva, te uvjerava narod da ga Bog želi izvesti iz novoga ropstva, otvara budućnost koja će biti daleko svjetli-

ja nego prošlost. Tako je prorok dozvao narodu u svijest da povijest nije nešto povratno, već stvarnost koja ide naprijed, ima cilj prema kojem je usmjerena, rekao je biskup. Pojasnio je da čovjek ne može dati cilj i smisao povijesti, nego samo Bog, te da se on u ostvarenju toga cilja služi ljudima, među kojima prepoznamo danas i papu Franju. Kazao je da je njegov izbor iznenađujuće Božje djelo te da su mnoštva ljudi u svijetu uvjereni kako nam je u njemu Bog otvorio svoju budućnost i darovao novu nadu.

Božja budućnost

Biskup je zatim pojasnio da današnje evanđelje o ženi preljubnici govori kako i gdje se događa prodor Božje budućnosti u našem svijetu. Istaknuo je da je žena preljubnica trebala po Mojsijevu zakonu biti kamenovana, ali da se Isus pred onima koji su to očekivali sagnuo i pisao po zemlji i na neki način upisao u nju zakon milosrđa, praštanja i ljubavi, veći od čovjekova zla i po kojem se on uspostavlja u puno stanje svoga dostojanstva. Dodao je da Bog izvede čovjeka iz njegove nutarnje zarobljenosti zlom i smrću u slobodu i pobjedu života, ostvaruje najveću novost. Spomenuo je kako je papa Franjo ovih dana novinare podsjetio da Crkva nije ljudska organizacija, nego stvarnost Isusove prisutnosti, koji snagom ljubavi prašta i uvodi čovjeka u novost života te dodao da papa, biskupi i svećenici služe prodoru te Božje ljubavi u ljudsku sebičnost i ranjenost grijehom. Biskup je upozorio nazočne kako nije dovoljno zauzimati se u Hrvatskoj za poneku novost oko nas, a sebe zanemariti u dimenziji ranjenosti zlom i naglasio da se Isus u današnjem evanđelju predstavio kao jedina istinska šansa naše slobode.

Napraviti račun

Stoga je potrebno poput sv. Pavla u današnjem drugom čitanju, naglasio je, napraviti račun i sa svom jasnoćom sebi reći po čemu smo gubitnici, a kojim putem smo dobitnici,

ne tek materijalno, nego na razini cjelovitog života, naše sudbine. Kazao je vjernicima da ih samo Isus Krist može osloboditi od zagrljaja zla i smrti, te ih pozvao da ga sv. Pavlom prihvate kao istinski svoj dobitak, a sve drugo smatraju gubitkom. Podsjetio je kako je Sveti Otac ovih dana nekoliko puta istaknuo da želi siromašnu Crkvu i Crkvu za siromašne te je dodao da uz materijalno siromaštvo postoji i duhovno koje se sastoji u ranjenosti ljudi zlom, pokvarenošću i grijehom i kojima je potrebno donijeti Božje praštanje i milosrđe. Kazao je da sve ono što oko sebe radimo na materijalnom području može biti dobitak ili gubitak, ali da se konačni naš gubitak ili dobitak događa na razini našeg srca i savjesti, da se tu vodi bitka za konačnu pobjedu ili gubitništvo. Biskup je pozvao vjernike da poslušaju poticaj Svetog Oca te se ove korizme snažnije opredijele za Isusa Krista, vjernički mu otvore svoje živote i omoguće da on njihovu ljudsku povijest dovede do onoga cilja za kojim iskreno čeznu.

Na kraju misnoga slavlja biskup je podsjetio kako je Sveti Otac prilikom svoga prvog nastupa pozvao vjernike da mole za njega te je potaknuo nazočne da svojom molitvom prate papu Franju, napose na svetkovinu sv. Josipa kada će svečano započeti svoje apostolsko služenje na Stolicu sv. Petra. Zaželio mu je Božju pomoć u upravljanju Kristovom lađom u burama i olujama suvremenog svijeta.

Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša

(1 Kor 15, 17)

Časna braćo svećenici i đakoni, poštovani redovnici i redovnice, cijenjeni vjeroučitelji i bogoslovi, dragi vjernici!

Želio bih sa svima vama podijeliti radost vjere u Isusovu pobjedu nad smrću, u njegovu trajno djelatnu prisutnost među nama po Crkvi, u snagu žrtve njegove ljubavi kojom liječi našu ranjenost zlom i grijehom, darivajući nam dioništvo u božanskome životu i podržavajući nadu naše uskrsne proslave. Od srca Vam čestitam Uskrs u Godini vjere!

Uskrs usred ljudske nemoći i beznada

1 Navedene dobre želje kao da odudaraju od stvarnosti u kojoj se nalazimo. Naime, svakodnevno hrvanje s nedaćama, s nevoljama zbog ozbiljnih gospodarskih poteškoća, potom gubitci radnih mjesta, siromaštvo, društvene napetosti, obiteljske razmirice i nerazumijevanja te patnje i bolesti na zaoštren način postavljaju pitanje: Kamo nas vode sva teška zbivanja u koja smo bez vlastita htijenja upleteni? Svjesni smo da se stanje u kojemu se nalazimo neće brzo značajnije poboljšati, možda ni do kraja našega života. Osim toga, znanstveni napredak i tehničke mogućnosti ne uspijevaju dati odgovor na pitanje prevladavanja naše prolaznosti, trpljenja i smrti pa se pred tim činjenicama pojavljuje najveći problem smisla našega osobnog života.

Prodor božanskoga u našu smrtnost

2 Čovječanstvo do sada nije dobilo izazovnijega odgovora na stanje svoje bezizlaznosti nego li je Isus Krist. On je nastupio božanskom sigurnošću upravo na granicama i u uvjetovanostima našega postojanja. Sin Očev postao je čovjekom, uzeo naše smrtno tijelo, ušao u našu povijest, preuzeo zlo, bol i smrt, iskusiši nji-

hove razorne posljedice za našu ljudsku egzistenciju. Tako se u najtamnijoj zoni našega postojanja dogodio susret između Boga i čovjeka, te njegov prolaz preobražava naše trpljenje i umiranje. Sjeme vječnosti, svjetla, života i spasenja zasađeno je u našu ograničenost i zlo, jer je kroz nju prošao Onaj koji se objavio kao vječni »Jajesam« (Iv 21,7) – neugasivo svjetlo i život. Taj njegov prolaz kroz našu smrtnost ima konačni pobjeđujući ishod – uskrsnuće. Sv. Pavao nas uvjerava: »Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša« (1 Kor 15,17). Još više, uzaludan nam je život! Ako čovjek nema mogućnost biti pobjednikom nad smrću, tada sve što radi i ono što jest ostaje besmisleno. »Hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu« (1 Kor 15,57). Antropološki gledano, Isusovo je uskrsnuće od takva značenja da mu upravo radi nabujalih ljudskih nemoći i beznada treba posvetiti najveću pozornost. Učinimo to s posebnim žarom o Uskrsu u Godini vjere te obnovimo svoju vjeru u »uskrsnuće tijela i život vječni«.

Oslobađajući susret s Uskrsnim

3 Evanđeoski prikazi Isusova uskrsnuća daju nam provjerljiv okvir događaja, a to je prazan grob (Mt 28,6; Mk 16,6; Lk 24,3), platneni povoji (Lk 24,12; Iv 20,5), žene svjedoci (Mt 28,1; Mk 16,1; Lk 24,1; Iv 20,1). No, bit stvarnosti nije opisana kao oživljavanje zamrloga ljudskog tijela, nego nas evanđelje uvodi u transcendentni smisao događaja. Valja zamijetiti dvosložnost uskrsnoga događaja. S jedne strane u Isusovu uskrsnuću nije nestala utjelovljenska povijesna dimenzija, s druge pak strane taj događaj se ne iscrpljuje u povijesno-fotografskoj provjeri, utemeljenoj na riječima prvih svjedoka, jer njegovoj biti pripada božanska razina koja nadilazi ljudsku.

To je napose očito kod Isusovih ukazanja gdje se susret s Uskrsnim ne može svesti na čistu fenomenološku vidljivost ili pak na neku ekstatičku ili mističnu intuiciju. Da bi se prepoznalo Krista uskrsloga i proslavljenoga – čija je ljudskost potpuno obuhvaćena božanstvom – nije dovoljno samo njegovo prethodno povijesno poznavanje, stečeno na putovima Galileje i Judeje u razgovoru i blagovanju s njime. Upravo zbog toga učenici u više slučajeva ne prepoznaju odmah Uskrsloga koji im se ukazuje ili pridružuje na putu, kao dvojici učenika od Jeruzalema do Emausa (usp. Lk 24, 13-35).

U tom evanđeoskom prikazu naznačene su razumska spoznaja i vjera kao dva koraka koja vode do susreta s Uskrsnim: prvi je u slušanju suputnikovih tumačenja i shvaćanju dubokoga značenja Pisma, a drugi u trenutku kad putnici u strančevu lomljenju kruha vjerom prepoznaju Uskrsloga. Kruh i vino znakovi su njegove nove prisutnosti koju je obećao u kafarnaumskoj sinagogi, a uspostavio na posljednjoj večeri. To su dvije sastavnice svakoga euharistijskog slavlja u kojem je po opipljivoj stvarnosti – kruhu i vinu na sakramentalan način – provjerljiva njegova trajna utjelovljenska povijesna ukorijenjenost među nama i ujedno susret s njegovom božanskom proslavljenom onostranošću. U pristupu tom otajstvenom zbivanju vjera pomaže razumsku spoznaju u shvaćanju stvarnosti koja je nadilazi, kako je to na zgođan način izrazio poljski pisac Jan Dobraczyński u svom djelu Nikodemova pisma: »Treba imati hrabrosti vjere zaroniti u otajstvo kao kad zaranjamo u vodu, sigurni da će se ona pod nama rastvoriti. Zar niste primijetili kako postoje stvarnosti u koje najprije trebamo vjerovati da bi ih mogli shvatiti?«

Zaglavak

4 Dragi braćo i sestre. Zahvaljujem vam na svim korizmenim naporima oko boljega upoznavanja vjere po Katekizmu Katoličke Crkve i na nastojanjima da odjelotvorite vjeru ljubavlju prema najpotrebnijima. Od srca vam želim da na svakome nedjeljnom euharistijskom slavlju u tumačenju Pisma i u lomljenju kruha trajno susrećete živoga Isusa Krista, gospodara povijesti. Želim vam da dublje shvatite na koju ste nadu pozvani u njegovoj pobjedi nad smrću, da njemu povjerite sav teret svoga ljudskoga postojanja te da vas on obasja svojom besmrtnom slavom i zahvati snagom svoga Duha. Tako ćete u trenutku velikih hrvatskih nevolja biti osposobljeni svjedočiti siguran ishod naše sudbine, puninu života u proslavljenom Gospodinu. U ozračju uskrsne radosti srdačno Vas pozdravlja vaš biskup

+ Josip Starić

Požega, 25. ožujka 2013.

Blagoslovom kapele bl. Ivana Pavla II. započela korizmena hodočašća vjernika u Katedralu

Blaženi Papa prisutan je među nama po relikviji svoje krvi u Katedrali

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimio: Duško Mirković

O 250. obljetnici posvete požeške Katedrale sv. Terezije Avilske i 15. godini života mlade mjesne Crkve u Godini vjere u kripti 16. veljače blagoslovljena je i otvorena kapela bl. Ivana Pavla II. utemeljitelja Požeške biskupije. U zajedništvu brojnih svećenika i vjernika Požeškog dekanata obred blagoslova kapele i euharistijsko slavlje predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević.

Putnik koji se susreće s ljudima

Po ulasku procesije u kriptu, uoči početka obreda blagoslova kapele, okupljenima se obratila dr. Željka Čorak s Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu koja je predstavila umjetničku vrijednost novouređene kapele. U svome govoru istaknula je da „velike kulture žive od divljenja, a male od omalovažavanja“. Primijetila je da Hrvatska nije zemlja osobite zahvalnosti, no da postoje mjesta gdje se divljenje i zahvalnost ipak žive, a od uspostave Požeške biskupije grad Požega je svijetli primjer zahvaljujući biskupu Škvorčeviću koji „teži za ljepotom i stalo mu je do dobra.“ Govoreći o uređenju kripte, dr. Čorak je predstavila djelo kiparice Marije Ujević koja ju je sa suradnicima osmislila i dostojno uredila. U izradi mozaike koji predstavlja idealnu sliku naše nebeske domovine, surađivala je s Vatroslavom Kulišem, dok je Petar Barišić izradio moćnik i svijećnjake.

– Lišivši bl. Ivana Pavla II. svega nebitnog, Marija Ujević, majstorica sažimanja napravila je uistinu spomenik koji ima lice najbliže papinom biću. To je biće odlučnosti i blagosti, to je kretnja putnika koji je došao susretati se s ljudima – kazala je dr. Čorak koja se prisjetila blaženog Pape i istaknula kako je on hodajući po zemlji, baš poput „Djevojčice sa žigicama“ Hansa

Christiana Andersena palio žigice izazivajući toplinu srca i ukazujući na bolji svijet.

– Pozdravljamo te Ivane Pavle, ako uspijemo upaliti žigicu susrest ćemo se u Raju. Ovdje su biskup Antun i kiparica Marija Ujević upalili taj plamen koji nam osvjetljuje put – istaknula je na kraju predstavljanja dr. Čorak.

Zahvalnost Utemeljitelju

Potom su učenici Katoličke osnovne škole iz Požege otpjevali pjesmu posvećenu blaženom papi Ivanu Pavlu II., nakon čega se okupljenima progovorio biskup Škvorčević. Pozdravio je sve sudionike slavlja, istaknuo kako vjernici Požeške biskupije u korizmi nastavljaju ostvarivati programe na koje

ih je pozvao papa Benedikt XVI. proglašenjem Godine vjere. Srce nam je ispunjeno iskrenim osjećajima dubokoga poštovanja i odanosti prema Njegovoj Svetosti u trenutku odreknuća od službe rimskoga biskupa te zahvalnosti Bogu za njegovo osmogodišnje služenje općoj Crkvi na Stolici sv. Petra – kazao je biskup koji se zatim obratio vjernicima iz župa Požeškog dekanata koji su u Godini vjere došli na prvo korizmeno hodočašće u Katedralu, središnju crkvu Biskupije, sve ih srdačno pozdravljajući.

– Časno zdanje ove crkve koju je bl. Ivan Pavao II. prigodom utemeljenja Požeške biskupije 1997. godine uzdigao na dostojanstvo katedrale, nastojimo postupno uređivati da bude prikladno za službu Božju u skladu s obnovom II. vatikanskog sabora, trudimo se uresiti ga umjetničkim djelima da svojim govorom ljepote služe vjeri Božjega naroda, pomažu mu dublje biti dionikom otajstava koja slavi.

Radostan sam što smo upravo u Godini vjere o 250. obljetnici posvete ove crkve, dobrotom vas vjernika i drugih dobročinitelja uspjeli u njezinoj kripti urediti kapelu bl. Ivana Pavla II. To je mali znak zahvalnosti našem Utemeljitelju i velik izraz poštovanja prema nezaboravnome hrvatskom Prijatelju! Deset godina nakon svoga posljednjega pohoda Hrvatskoj, kada nam je u Osijeku okrunio lik Gospe Voćinske, blaženi Papa započinje u ovoj Kapeli biti prisutan među nama po relikviji svoje krvi, primljenoj prije mjesec dana od njegova dugogodišnjega tajnika, sadašnjega krakovskog nadbiskupa, kardinala Stanisława Dziwisza. Blaženikova

Relikvijar blaženog
Ivana Pavla II.

prisutnost ostvarivat će se na svoj način i po njegovu kaležu kojeg nam je darovao kardinal Dziwisz zajedno s relikvijom. Danas ga na ovom hodočašću u slavlju Isusove žrtve ljubavi prvi puta stavljamo na oltar naše Katedrale. Toplinu prisutnosti i snagu blizine bl. Ivana Pavla II. trajno će u ovoj kapeli svjedočiti i njegov kip, djelo akademske kiparice Marije Ujević Galetović. U njemu je progovorio blagi Blaženikov duh, oživio korak evandeoskoga putnika, očitovana patnja Isusova suputnika. Od srca i s dubokim poštovanjem pozdravljam akademika gospođu Mariju Ujević Galetović i čestitam na blistavu ostvarenju lika nezaboravnoga Pape. Jednakim poštovanjem i izrazima zahvalnosti pozdravljam umjetničine suradnike, gospodina Damira Ujevića koji je odlčio kip u bronci, gospodina Petra Barišića, Vatroslava Kuljiša i Ivana Nestića koji su u dogovoru i po kiparičinoj zamisli izveli relikvijar, izradili mozaik, postavili oltar u kripti. Pozdrav i iskrenu zahvalu upućujem dr. Željki Čorak za snažnu, a lijepu riječ kojom nam je osvijetlila umjetnički oblikovan

Papin lik i otvorila pogled na njegovo dokraja neuhvatljivo, a tako stvarno duhovno zračenje i značenje. Draga mi je prigoda pozdraviti i akademskoga kipara, akademika Šimu Vulasa sa zahvalnošću za izrađeni tabernakul i uređenje kapele Gospe Lurdske u Katedrali te cjelovito oblikovan Križni put s jučer postavljenom početnom i završnom postajom. Uz navedena djela, bočni prostor

glavne katedralne lađe ukrašen je i slikama akademskog slikara, akademika Đure Sedera kojega s jednakim poštovanjem rado pozdravljam – kazao je biskup koji je izraze dobrodošlice uputio i svima drugima uzvanicima s područja kulture, javnoga života, među njima saborskom zastupniku i gradonačelniku Zdravku Ronku te požeškoslavonskom županu Marijanu Aladroviću, uzvanicima iz zdravstva i školstva, napose učenicima i djelatnicima naših katoličkih škola.

Pronaći sebe

– Neka zagovor bl. Ivana Pavla II. u ovoj kapeli naše Katedrale, snagom i mjerom Isusova Duha, u svima nama trajno prosvjetljuje i učvršćuje nutarnjega čovjeka, da budemo u našoj domovini vjerni svjedoci evandeoskoga svjetla i mira, radosti i nade – istaknuo je biskup u pozdravnoj riječi.

Nakon toga uslijedio je obred blagoslova kapele bl. Ivana Pavla II. koji je predvodio biskup Škvorčević. Prije postavljanja Blaženikove relikvije na pripravljeno

mjesto, dokument o njezinoj autentičnosti pročitao je Apostolski protonotar i prepošt Stolnog kaptola Josip Devčić. Okupljena zajednica vjernika je potom pred Blaženikovom relikvijom i kipom po prvi puta izmolila Molitvu i otpjevala Himan bl. Ivanu Pavlu II. koji je za ovu prigodu skladao Alen Kopunović – Legetin. Potom se procesija iz kripe uputila u Katedralu gdje je uslijedilo svečano euharistijsko slavlje.

U homiliji je biskup istaknuo kako prorok Izaija u prvom današnjem čitanju progovara narodu o Božjem negodovanju što je svoj odnos prema njemu i jednih prema drugima sveo na vanjštinu, te ga poziva da krene putem obraćenja, nutarnje čistoće i konkretnih djela prema socijalno ugroženima koji ga stavljaju u pravi odnos i prema Bogu. Biskup je istaknuo kako put prema Bogu vodi kroz odnos prema čovjeku. –To je ljubav. Ona nikada ne ide od sebe, već je okrenuta drugome i pita za drugoga. I kad se u ljubavi otisneš od sebe, prideš drugome i živiš za drugoga, onda si najbolje, najtočnije pronašao sebe – kazao je biskup.

Put obraćenja

Polazeći od evandeoskog teksta koji govori o Isusovu susretu s carinikom Matejem, biskup je primijetio da ljudi zaziru od grešnika, no da Isus razlikuje čovjeka od njegova grijeha koji smatra bolešću, ulazi u kuću carinika Levija i poziva ga na korjenitu promjenu života. Na Isusovu riječ "Pođi za mnom" carinik je – kaže evandelista – ostavio sve, ustao i pošao za njim. Biskup je protumačio tri spomenute carinikove radnje – ostaviti sve, ustati i poći za njim – i kazao kako one govore o putu obraćenja. – Ako nam se u Hrvatskoj i u našem gradu može dogoditi nešto novo, onda to može pokrenuti jedino dinamika i logika ljubavi. I to onakva kakva je progovorila u Isusu. Ukoliko i ove korizme u Godini vjere na sve drugo usmjerimo pozornost, a ne na korak na koji nas poziva Isus, ostat ćemo u nemoćima svojih strategija, kombinatorika, sebičnih planova i ciljeva, biti nesretni – istaknuo je biskup te upitao ima li u Hrvatskoj šanse čovjek po Isusovu modelu? Kazao je da prisutnost brojnih vjernika u Katedrali svjedoči da Božji naum ima šanse jer se oni žele ove korizme vježbati u pravim odrednicama svoga bića i ljudskog postojanja. Potaknuo ih je da to čine poput carinika Levija koji je ostavio sve i pošao za Isusom, tumačeći kako nije prvenstveno u pitanju da ostave nešto materijalno, nego da je potrebno ostaviti, odbaciti opredjeljenja za zlo i nemoralno, ustati iz toga stanja i dubokim povjerenjem krenuti za Isusom. Objasnio je da poći za Isusom znači svaki dan drugovati s njime u molitvi, razmišljanju Božje riječi, sudjelovati na svetoj misi, čistiti svoju savjest u ispovijedi, te je pozvao vjernike da svoje živote ove korizme u Godini vjere povjere Isusu i pronađu više vremena za prijateljevanje s njime. Homiliju je završio moleći zagovor bl. Ivana Pavla II. kako bi vjernici mogli odgovoriti na evandeoski poziv: ustati, ostaviti sve i poći za Isusom, jednim Putem, Istinom i Životom.

Molitva pred relikvijom

Na svršetku euharistijskog slavlja biskup je zahvalio autorici kipa bl. Ivana Pavla II. kiparici Mariji Ujević, te pozvao vjernike da često posjete kapelu i zapodjenu razgovor s Isusom Kristom na način kako nas je Bla-

ženik učio. Primivši blagoslov, vjernici su se uputili u kriptu Katedrale posjetiti kapelu bl. Ivana Pavla II. i pomoliti se pred njegovom relikvijom. Slavlje je pjevanjem uzveličao katedralni zbor pod ravnanjem i uz orguljašku pratnju Alena Kopunovića Legetina.

Večer uoči blagoslova kapele u crkvi sv. Lovre održano je bdijenje mladih pred relikvijom bl. Ivana Pavla II. pod vodstvom Ivice Bošnjaka, župnog vikara Župe sv. Terezije Avilske.

Pakrački i Novljanski dekanat

Kaptolački i Pleternički dekanat

Virovitički i Slatinski dekanat

Brojni vjernici hodočastili u Katedralu

Na poziv biskupa dr. Antuna Škvorčevića tijekom korizme u Godini vjere brojni vjernici priključili su se korizmenom hodočašću svojih župa u požešku Katedralu. Nakon hodočašća vjernika Požeškog dekanata, u subotu 23. veljače, u Katedralu su hodočastili vjernici Kaptolačkog i Pleterničkog dekanata, a u subotu 2. ožujka župljani Novogradiškog i Novokapelačkog dekanata. Pakrački i Novljanski dekanat hodočastili su 9. ožujka, a vjernici župa Slatinskog i Virovitičkog dekanata 16. ožujka. Tjedan dana kasnije, 23. ožujka, završno korizmeno hodočašće imali su vjernici Našičkog dekanata.

Svi hodočasnici svoj pohod Katedrali počeli su u kapeli bl. Ivana Pavla II. u kripti, gdje su se zajednički pomolili ispred njegove relikvije, a zatim su imali prigodu sudjelovati na pokorničkom bogoslužju. Nakon misnog slavlja koje je svake korizmene subote predvodio biskup Škvorčević, hodočasnici su sudjelovali na pobožnosti križnog puta na Kalvariji.

Novogradiški i Novokapelački dekanat

Našički dekanat

Molitva u Jasenovcu za žrtve totalitarnih sustava

Svi smo potrebni milosrđa Božjeg, ali ako ne praštamo, ne možemo ga primiti

Piše i snimio: Zvonimir Zelenika

Na „Žalosni petak“, 22. ožujka u Jasenovcu je održano središnje pokorничко-molitveno slavlje u Požeškoj biskupiji povodom Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. Uz domaćeg biskupa dr. Antuna Škvorčevića na slavlju su sudjelovali biskupi Đakovačko-osječke crkvene pokrajine na čelu s nadbiskupom i metropolitom dr. Marinom Srakićem, a euharistijsko slavlje je predvodio splitsko-makarski nadbiskup dr. Marin Barišić.

Na početku slavlja biskup Škvorčević kazao je kako je zlo iz vremena totalitarnih sustava dvadesetog stoljeća ostavilo na ovim prostorima duboke tragove. Uz neizlječive rane prošlosti, nove su se otvorile u Domovinskom ratu. – Potaknuti pozivom i primjerom bl. Ivana Pavla II. za Veliki jubilej 2000., svake godine u petak prije Nedjelje Muke Gospodnje, nazvan „Žalosni petak“, nastojimo svojom pokorom, molitvom, kajanjem i praštanjem pristupiti tom stanju da bismo se digli iznad nanesenog zla, bili duhovno slobodni, u čistom pamćenju iskazali poštovanje prema svakoj žrtvi, bilo koje vjere ili nacije te molili Božje milosrđe za počinitelje zla. Želimo tako i danas biti u službi Isusova pomirenja – istaknuo je biskup dodajući kako je radostan što se tom slavlju pridružio nadbiskup Barišić, nadbiskup Srakić te biskupi Đuro Gašparović i Đuro Hranić kao i brojni svećenici. Na slavlju su uz jasenovačke vjernike i njihovog župnika Đuru Cvitića bili i hodočasnici iz župa Novljanskog dekanata i drugih krajeva, pješaci od Lipovljana i Novske.

– Želimo danas u molitvenom zajedništvu s Isusovom Majkom zaustaviti se pred Bogom živim, slušati njegovu riječ, s njime razgovarati o poniženjima, progonima i stradanjima nedužnih ljudi. On pomaže da se naše srce otvori istini o nama samima i o drugima. Stojeći pred Bogom svaki pokušaj osude drugoga postaje poniznom molitvom za oprost svima, u svijesti suodgovornosti za mnoga zla. Takav susret s Bogom mijenja način gledanja na osobnu i opću povijest. U njoj otkrivamo tragove Božje prisutnosti, sjeme dobra, skrive-

no, ali stvarno, čiji puni rast očekujemo s vjerom i strpljivošću. Temelj naše nade je Isusov križ i njegova uskrсна pobjeda u kojoj pronalazimo smisao patnji i poniženja naše ubijene i utamničene braće i sestara na ovom i drugim mjestima stradanja. Neka naša Gospa Jasenovačka moli s nama za ozdravljenje od rana zla, za oprost i pomirenje – poručio je biskup Škvorčević.

Predvoditelj slavlja nadbiskup Barišić zahvalio je domaćem biskupu na pozivu i prilici da može slaviti današnje slavlje upućujući čestitke na „kršćanskom pristupu čišćenju memorije, molitvi i obnovi pamćenja za žrtve svih ideologija.“

Nadbiskup Barišić je u homiliji kazao da je grijeh poput zvijeri na vratima našeg srca i našeg doma. – Ako mu se čovjek otvori i udomi grijeh, on po svojim postupcima nalikuje zvijeri, štoviše svojim intelektualnim i tehničkim mogućnostima može postati daleko opasniji od divlje zvijeri – kazao je nadbiskup dodajući kako je čovjek stvoren, ne da bude poput zvijeri, već da bude gospodar i upravitelj zvijerima.

U nastavku je kazao kako današnje vrijeme naglašenog relativizma i hedonizma dovodi do sve težeg razlikovanja dobra od zla i da se čini kao da sve ima jednaku vrijednost. Zlo se pritom reklamira, opravdava i predstavlja kao dobro. – Grijeh i zlo koje poput divlje zvijeri ulaze u naše srce, dušu, um i osjećaje čine nas duhovno paraliziranim i nesposobnim za dobro – istaknuo je te se upitao da li postoji izlaz iz takvog stanja. Odgovorio je da je praštanje i prepuštanje Božjem milosrđu te naveo riječi pape Franje: „Gospodin se nikada ne umara opraštati. Mi smo oni koji se umaramo moliti oprostjenje.“ Potaknuo je okupljene da u Godini vjere pristupe priznanju vlastitih grijeha, iskrenom kajanju i pomirenju kako bi takvog raspoloženja ojačani hranom kruha Kristova mogli unositi Kristov mir u svoje obitelji, Crkvu i cijelo društvo.

– Nalazimo se na slojevitom prostoru tragedija i stradanja tolikih žrtava, a osobito nevinih, svih ideologija XX. stoljeća, pa sve do žrtava Domovinskog rata. Pogubljeni su samo zato jer su pripadali drugoj naciji ili svjetonazoru. Ako se jučer događala ideološka istina, čini se da i danas nema političke volje za objektivnu istinu. I ovdje se trebala dogoditi tranzicija – prijelaz od ideološke istine na povijesnu objektivnu istinu. Zar se treba bojati istine, bježati u jednostranost ili se skrivati u šutnju? Pijetet i poštovanjem prema svim žrtvama traži od nas ne sam povijesnu istinu, već i korak dalje: čišćenje memorije, pokajanje, pokoru i molitvu za sve žrtve, pa i za počinitelje. Traži se hrabrost praštanja i pomirenja. Svi smo potrebni milosrđa Božjeg, ali ako ne praštamo drugima, sami zatvaramo vrata Božjem milosrđu. Oproštenje je velika pobjeda nad grijehom – zvijeri mržnje i osvete – poručio je nadbiskup te dodao da je praštanje najbolji način za rast u kršćanskom životu.

Nakon popričesne molitve središtem Jasenovca krenula je marijanska procesija kojom su hodočasnici iskazivali odanost i zahvalnost Isusovoj Majci. Po povratku u crkvu biskup Škvorčević povjerio je Mariji sve žrtve prošlosti, a na svršetku slavlja izrekao je riječ zahvale na sudjelovanju biskupima, svećenicima, redovnicama i brojnim vjernicima, osobito hodočasnici-ma pješacima.

Prije slavlja u crkvi nadbiskup Barišić je u pratnji biskupa Škvorčevića posjetio Memorijalni muzej u jasenovačkom Spomen-području gdje ih je dočekala ravnateljica Nataša Jovićić te ih provela kroz postav koji prikazuje tešku sudbinu logorskih zatvorenika i popis imena od oko 82.000 žrtava. Biskupi su posjetili i slavonskog episkopa Savu Jurića u manastiru pokraj pravoslavne crkve, gdje su u bratskom ozračju izmijenili misli o određenim crkvenim pitanjima.

Obljetnica smrti kardinala Franje Kuharića

Ostavio je snažan trag plemenitosti i dobra u Crkvi i domovini

Piše: Ivica Žuljević • Snimio: Duško Mirković

U požeškoj Katedrali, 11. ožujka biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s prepoštom Stolnoga kaptola Josipom Devčićem, gvardijanom franjevačkog samostana Josipom Poletom, katedralnim župnikom Ivicom Žuljevićem i drugim svećenicima predvodio je svetu misu povodom 11. obljetnice smrti sluga Božjega, kardinala Franje Kuharića.

Na početku slavlja biskup je spomenuo kako je kardinal Kuharić osoba koja je ostavila snažan trag plemenitosti i dobra u Crkvi, domovini i šire. Istaknuo je njegovu ljubav prema Bogu, čovjeku i domovini te među ostalim i prema gradu Požegi, napose nakon uspostave Požeške biskupije. Potaknuo je na zahvalnost Bogu što nam ga je darovao i za baštinu koju nam je ostavio. Podsjetio je na Dan grada Požege te pozvao na molitvu za njegovo dobro i za one koji su položili živote za našu slobodu.

Podsjećajući na lik kardinala Kuharića, biskup je kazao da nam određeni datumi iz njegova života govore ponešto, ali da nam naviještena Božja riječ pomaže otkriti duhovni svijet u kojem je on živio, vrijednosti za koje se zauzimao i cilj za kojim je težio.

Na temelju ulomka iz Knjige proroka Izaije protumačio je kako čovjek u okviru svojih

ograničenih mogućnosti nastoji izgrađivati ovaj svijet. Dodao je da čovjek može biti zahvaćen zlom te razarati i razgrađivati, da smo svjedoci kako se to i danas događa na mnogim osobnim i društvenim razinama u Hrvatskoj. Rekao je da smo pozvani svrstati se na Božju stranu poput kardinala Franje koji je ušao u Božji svijet, dohvatio njegove duboke dimenzije, od njih živio i oduševljeno ih naviještao.

Tumačeći evanđeoski ulomak o ozdravljenju sina kraljevog namjesnika u Kafarnaumu, biskup je upozorio na najvažniji podatak u cijelom događaju: „Povjerovali su Isusovoj riječi“. Naglasio je da Isus Krist silazi u čovjekovu stvarnost tek kad mu čovjek povjeruje, svojom riječju zahvaća čovjekovu ranjenu stvarnost i stvara novog čovjeka. Hoće li u našem Gradu ponestati snage Isusove riječi te ljudi živjeti nemoć sebičnosti, ili će poput kardinala Franje živjeti od Božje riječi i biti dionici novog neba i nove zemlje, zapitao je biskup. Dodao je kako je većina naših građana uvjereni da je kardinal Franjo svojim predanim vjerničkim životom najbolje služio svojoj domovini i dostojanstvu čovjeka te je pozvao nazočne da ga nasljeđuju. Povjerio je kardinalu Franji da moli za ljubav i povjerenje u hrvatskim obiteljima i društvu. Na kraju slavlja gradonačelniku Zdravku Ronku čestitao je Dan grada.

Molitveni spomen na nedužne žrtve u starogradiškom zatvoru

Jedino Isus Krist daje čovjeku istinsko dostojanstvo i slobodu

Piše i snimila: Višnja Mikić

U predvečerje Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, koji se u Požeškoj biskupiji redovito održava od Velikog jubileja 2000. godine, 21. ožujka održano je u Staroj Gradiški molitveno-pokorničko slavlje na spomen svih nedužno osuđenih, prognanih i zatočenih ljudi u starogradiškom zatvoru, napose svećenika tijekom komunističke vladavine. Slavlje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević, a na njemu su sudjelovali svi svećenici Novogradiškog dekanata.

– Okupili smo se u Staroj Gradiški na otvorenje biskupijske proslave Dana obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika. U mjestu smo progona i poniženja, mučenja i stradanja brojnih nedužnih ljudi tijekom totalitarnih sustava u 20. stoljeća i u Domovinskom ratu. Spomenuti se želimo ponajprije starogradiškog župnika Ferde Maretića, ubijenog 1945. godine i razaranja župne crkve 1948. godine po nalogu komunističkih vlasti. Ovdje su u zatvoru tamnovali mnogi ljudi samo zato što su pripadali određenom narodu, svjetonazoru ili vjeri. Među njima je u vrijeme komunističke vlasti bilo više od 250 katoličkih svećenika. Uz pomoć hrvatskih biskupa i svećenika Požeška je biskupija njima na spomen podigla novu župnu crkvu u Staroj Gra-

diški u kojoj i danas želimo moliti za utamničene i mučene svećenike te druge nedužne ljude, iskazati im poštovanje i zahvalnost za žrtvu koju su podnijeli, doprinoseći slobodi i dostojanstvu hrvatske domovine. Ne dopustimo da nam počinjeno zlo i zločini potamne pogled na veličinu žrtve ovdje podnesene. Dok povjeravamo sve nedužne stradalnike totalitarnih sustava Božjoj ljubavi, molimo za počinitelje zla da im se Bog smiluje i iskaže milosrđe. Učinimo to s raspoloženjem raskajanog srca i savjesti koja moli oprostjenje i za vlastite slabosti i grijehe – poručio je biskup.

Slijedio je pokajnički čin u kojem se molilo Božje milosrđe i praštanje za sve koji su nanosili zlo čovjeku tijekom totalitarnih sustava dvadesetog stoljeća i zahvalilo za dostojanstvo kojim su žrtve progona podnijele ponižavanja i ubijanja. Biskup i svećenici zaključili su uvodni dio slavlja Molitvom za svećenike žrtve starogradiškog zatvora.

Biskup je u homiliji kazao da postoji povijest nerazumljivih ljudskih stavova koji drugoga smatraju protivnikom, oduzimaju mu dostojanstvo, ponižavaju, preziru, žele učiniti malenim. Istaknuo je kako je starogradiški zatvor s mnoštvom osuđenih, prognanih i poniženih nedužnih ljudi jedno

od tužnih svjedočanstva te povijesti na našem tlu. Osvrnuo se i na trenutačnu hrvatsku javnu, napose medijsku scenu, na kojoj prevladava tendencija da se ljudima oduzme dostojanstvo, ponižava ih, osuđuje.

Biskup je podsjetio da se Bog u Isusu Kristu do u smrt ponizio, dao se nedužan osuditi i biti razapet da bi uzdigao čovjeka u njegovo istinsko dostojanstvo i slobodu. U tom Božjem djelu, u Isusovu križu, svaka ljudska poniženost, progon i patnja, dodao je, uzdignute su na onu vrijednost koju im daje ljubav!

Mitropolit Jovan posjetio biskupa Antuna

Dragocjena su nastojanja naših dviju Crkava na odgojnom i obrazovnom području

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Zagrebačko ljubljanski mitropolit Jovan Pavlović u pratnji o. Slobodana Lalića, ravnatelja Pravoslavne gimnazije u Zagrebu, posjetio je 26. veljače požeškog biskupa Antuna Škvorčevića koji ga je primio u Biskupskom domu u Požegi. U pratnji biskupa Antuna uputili su se u Katoličku osnovnu školu te Katoličku gimnaziju čiji je osnivač Požeška biskupija. Dočekali su ih i pozdravili ravnatelj škola Ivica Žuljević i Robert Mokri, upoznali s njihovim funkcioniranjem te ih povelj u određene razrede gdje su se susreli s učenicima, učiteljima i profesorima. Biskup je učenicima predstavio uglednog gosta i istaknuo kako pravoslavni i katolici imaju zajedničku vjeru u Presveto Trojstvo, Isusa Krista Boga i čovjeka, njegovu Majku kao Bogorodicu i iste

evanđeoske vrijednosti te da se stoga trebaju međusobno prihvaćati i poštivati. Spomenuo je važnost ekumenske suradnje na školskom području sa zahvalnošću što je prije mjesec dana zajedno s ravnateljima katoličkih škola biskupije mogao posjetiti Pravoslavnu gimnaziju u Zagrebu gdje im je domaćin bio mitropolit Jovan. Potom je mitropolit uputio učenicima svoju riječ, naglasivši odgojnu dimenziju crkvenih škola i njihov doprinos u društvu koje gubi osjećaj za moralnu dimenziju.

Mitropolit Jovan susreo se u zbornici s učiteljima, profesorima i novinarima te je u razgovoru s njima kazao da je za svako društvo vrlo značajno da postoji kvalitetno obrazovanje. – U Crkvi je primarna vrijednost moralna kvaliteta, a u današnjem svijetu primjećujemo da upravo nedostaje duhovnih vrijednosti. Škola je ustanova koja daje ne samo znanje, nego treba da stvara i karakter ljudi. Tri su osnovana odgojna čimbenika: Crkva, obitelj i škola. Crkva kroz školu želi učiniti nešto dobro za ljude, za sebe i svoju domovinu. Raditi u školi, biti učitelj i odgojitelj je jako težak i odgovoran posao, a s druge strane čovjek osjeti moralnu radost i zadovoljstvo kada vidi da đaci

napreduju i da su, kada ih kasnije susretne, izrasli u moralne i odgovorne osobe, korisne u društvu – kazao je mitropolit Jovan te poželio svima puno duhovne snage u poučavanju učenika.

Biskup Škvorčević podsjetio je kako je mitropolita Jovana upoznao 1984. godine kada se pripremao Nacionalni euharistijski kongres te kako su se sada opet našli zajedno na jednom vrlo važnom i izazovnom području kao što je odgoj i obrazovanje. – Ova nova povezanost s obzirom na odgojno obrazovna nastojanja naših dviju Crkava je dragocjena jer jedni drugima možemo pomoći da vrijednosti evanđelja što bolje prenesemo mladim ljudima za njihovo dobro i za budućnost naše domovine – poručio je biskup.

Nakon toga mitropolit i biskup posjetili su i razgledali Katedralu, kapelu bl. Ivana Pavla II. u kripti i Dom pape Ivana Pavla II. Dvojica uglednika su se potom u Biskupskom domu zadržala u razgovoru o različitim pitanjima života Crkve u Hrvatskoj i Europi.

Spomen na poginule branitelje s pleterničkog područja

Naša sloboda je preobraženo stanje koje zahvaljujemo žrtvi branitelja

Piše: Josip Homjak • Snimila: Vesna Milković

U župnoj crkvi u Pleternici euharistijsko slavlje za poginule branitelje u Domovinskom ratu s pleterničkog područja 23. veljače predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević. Uz biskupa je bio domaći župnik Antun Čorković, župni vikar Ivan Certić, tajnik Josip Homjak i đakon Boris Divković. Među vjernicima bio je saborski zastupnik i pleternički gradonačelnik Franjo Lucić te požeško-slavonski župan Marijan Aladrović.

Biskup je u pozdravnoj riječi istaknuo kako je ovaj tradicionalni spomen na poginule branitelja u Pleternici jaka korizmerna postaja u Godini vjere na kojoj želimo utvrditi svoj odnos prema vrijednostima za koje su brojni mladi ljudi dali živote u nedavnome ratu, te im izraziti poštovanje i zahvalnost, povjeravajući ih Božjem milosrđu.

Biskup je u homiliji istaknuo kako je nedjeljno, napose korizmeno, sveto slavlje snažan događaj jer nas izdiže iz naše svakodnevice ispunjene brojnim neuspjesima i promašajima i uključuje u Božji pogled na stvarnost te otvara izgleda za ostvarenjem više razine našega postojanja. Na temelju liturgijskih čitanja protumačio je da je vjera i vjernost Bogu – koja redovito vodi kroz nevolje i kušnje – put preobrazbe, kako to svjedoči Abrahama povijest i Isusovo djelo. Kazao je kako je to svjedočanstvo izazov da na temelju njega u Godini vjere snažnije oblikujemo svoj život po vjerničkom modelu te usred mukotrpnih društvenih stanja posvjedočimo put preobrazbe prema istinskom životu kao daru Božje ljubavi.

Istaknuo je da su hrvatski branitelji na svoj

način pošli tim putem i da su – imajući pred sobom plemenit cilj, slobodu domovine – spremno prihvatili žrtvu života, sami postigli dostojanstvo i veličinu zbog koje ih trebamo pamtit i ujedno pridonijeli preobrazbi naše društvene stvarnosti. Jer, dodao je, hrvatska sloboda je preobraženo stanje koje zahvaljujemo njihovoj žrtvi. Istaknuo je da su se oni na neki način pridružili onoj punoj slobodi koju nam je priskrbio Isus Krist svojom mukom i smrću, a koju nazivamo uskrsnućem, spasenjem. Dodao je kako su nam branitelji posvjedočili da hrvatska domovina nije tek zemljopisni pojam, nego vrijednosti koje njezini stanovnici ostvaruju, među kojima je prva sloboda za koju su oni položili živote. Biskup je pozvao vjernike da svojim zauzimanjem za evanđeoske vrijednosti u obiteljskom i javnom životu pomognu da Hrvatska uz Božju pomoć bude domovina ljudskog dostojanstva, predokus vječne domovine. Zaključio je da ćemo tim putem najbolje čuvati spomen na naše poginule branitelje. Na kraju misnoga slavlja biskup je poželio da Bog daruje našim braniteljima puninu života, a njihovim najbližima udijeli svoju utjehu.

Misa zahvalnica za papu Benedikta XVI. u požeškoj Katedrali

Požeška mjesna Crkva obećava Vam molitveno zajedništvo

Biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima iz biskupijskih središnjih ustanova na čelu s prepoštom Stolnog kaptola Josipom Devčićem i svećenicima katedralne župe na čelu sa župnikom Ivicom Žuljevićem, predvodio je 28. veljače u požeškoj Katedrali misu zahvalnicu za papu Benedikta XVI. Pozdravljajući nazočne kazao je da u vrijeme dok se papa Benedikt XVI. priprema otići sa službe rimskog biskupa i vrhovnog poglavara Katoličke Crkve, te napustiti Apostolsku palaču u Vatikanu, okupili smo se u požeškoj Katedrali sjediniti se s vjernicima diljem svijeta

u zahvaljivanju za dar Papina osmogodišnjeg služenja na Stolici sv. Petra. Potaknuo je nazočne da svojim sinovskim osjećajima budu blizu Svetom Ocu te vjerničkim raspoloženjem srca slave sveta otajstva.

– U trenutku kada papa Benedikt XVI. završava službu rimskog biskupa ne smatram primjerenim opisivati, ocjenjivati ili procjenjivati njegovu časnu osobu i pontifikat, nego zajedno s vama moliti i zahvaljivati za njegovo osmogodišnje služenje Isusovoj Crkvi te poslušati i promišljati oproštajne riječi koje je izrekao jučer na posljednjoj općoj audijenciji održanoj na Trgu sv. Petra u Rimu. Riječi su to pune očinske

topline i nježnosti u kojima Papa svjedoči svoju blizinu i ljubav prema svakom vjerniku i drugim ljudima. Prenosim vam glavni dio njegova jučerašnjeg oproštajnog govora da tako i na ovom slavlju u našoj Katedrali progovori ta očinska toplina i blizina – kazao je biskup u homiliji te zatim pročitao Papine riječi i završio s porukom: „Hvala Vam, Sveti Oče, u ime Požeške biskupije“.

Nakon popričesne molitve svi su zapjevali „Tebe Boga hvalimo“. Poželio je potom Svetom Ocu mirne dane molitve i žrtve za Crkvu i obećao mu molitveno zajedništvo požeške mjesne Crkve. Uslijedilo je euharistijsko klanjanje zahvale za dosadašnjeg Papu i molitve za novoga. (I.I. • Snimio: Duško Mirković)

Proslava sv. Ivana od Boga u Katoličkoj bolnici na Strmcu

Naš put prema Bogu ide preko čovjeka

Prigodom blagdana sv. Ivana od Boga, utemeljitelja Bolničkog reda milosrdne braće, biskup Antun Škvorčević predvodio je 8. ožujka euharistijsko slavlje u crkvi Psihijatrijske bolnice «Sv. Rafael» na Strmcu. Na početku slavlja biskup je pozdravio okupljene svećenike iz Novogradiškog dekanata na čelu s dekanom Pericom Matanovićem, braću reda Sinovi Bezgrješne iz Kutine te druge svećenike i vjernike, napose fra Daria Vermia, priora i ravnatelja Bolnice.

– Radujem se što je Božja milost oblikovala čovjeka kao što je sv. Ivan od Boga. Bio je – ljudski gledajući – malih sposobnosti, ali pokrenut i pomagan milošću Božjom, ostvario je veliko djelo utemeljenjem reda Milosrdne braće koji posebnu brigu posvećuju bolesnima. Zahvaljujem Bogu što je to djelo prisutno kod nas u Hrvatskoj i to baš ovdje na Strmcu – istaknuo je biskup te upu-

tio pozdrav svim djelatnicima, posebno pacijentima, poručivši im da u nastojanju oko ovozemaljskog zdravlja ne zanemare cjelovito zdravlje, spasenje u Isusu Kristu.

U homiliji je kratko prikazao život sv. Ivana od Boga, put njegova duhovnog sazrijevanja na kojem je snažnu ulogu imao sv. Ivan iz Avile svojim propovijedima u španjolskom gradu Granadi. Istaknuo je da je sv. Ivan od Boga shvatio kako naš put prema Bogu ide po čovjeku, te se sav dao u službu siromasima i bolesnima, osnovao zajednicu sa svrhom da služi prvenstveno psihički bolesnima. Tumačeći sveta čitanja, biskup je pojasnio kako je sv. Ivan u njima naučio da je čovjek središte Božjeg zanimanja i cilj njegovih pothvata koji imaju svoj vrhunac u Isusu Kristu i njegovoj ljubavi na križu, te je želio biti Božjim suradnikom. Iskusio je koliko je istinita riječ sv. Ivana apostola da onaj koji ljubi braću prelazi iz smrti u život. Biskup je zaključio kako Isusov poziv „idi i ti čini tako“ nije ni najmanje izgubio na istinitosti i značenju do danas, da ga na svoj način ostvaruju Milosrdna braća i u svojoj Bolnici na Strmcu, pridonoseći evanđeoskoj civilizaciji ljubavi u Hrvatskoj. Na svršetku euharistijskog slavlja zahvalio je svim suradnicima Milosrdne braće u Bolnici među kojima su i Marijine sestre, za plemenitost kojom služe bolesnicima. Pjevanje na svetoj misi predvodio je zbor sastavljen od pacijenata.

Stručni skup vjeroučitelja

Dvije trećine maturanata smatra da je vjeronauku mjesto u školi

Stručni skup za vjeroučitelje Požeške biskupije održan je 2. ožujka u dvorani Odgojno-obrazovnog centra Požeške biskupije na temu „Od ishoda do vrednovanja – Bloomova taksonomija znanja u nastavi vjeronauka“. Nakon molitve vjeroučitelje je pozdravila viša savjetnica za vjeronauk pri Agenciji za odgoj i obrazovanje Anika Mlinarić i predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije Žarko Turuk.

Dr. Valentina Mandarić govoreći o vrednovanju vjeronauka od strane učenika, kazala je da prema istraživanju provedenom 2011. godine među učenicima osnovnih i srednjih škola Zagrebačke nadbiskupije 74,1% maturanata smatra da vjeronauk nikako ne bi trebalo isključiti iz nastave. Dr. Ružica Razum govoreći o ishodima učenja u nastavi vjeronauka, istaknula je važnost jasnoće kriterija ocjenjivanja koje je potrebno razjasniti već pri samom pisanju pripreme.

Nakon predavanja vjeroučitelji su u Katedrali sudjelovali na slavlju svete mise koju je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević za hodočasnike Novogradiškog i Novokapelačkog dekanata. Skup je nastavljen okruglim stolom o polazištima i perspektivama vjeronauka kao bitnog čimbenika društveno – humanističke skupine predmeta. Na to se predavanje nadovezao svojim izlaganjem Žarko Turuk pokušavajući oslikati aktualno stanje, promjene i ozračje u društvu, posebno u školama te mogućnosti društvene uključenosti vjeroučitelja. (Ž.T.)

Duhovna obnova za svećenike u Požegi

Svećenik je poslan ranjenom čovjeku kako bi mu pomogao izliječiti srce

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi održana je 4. ožujka korizmena duhovna obnova za sve svećenike i đakone biskupije. Biskup dr. Antun Škvorčević pozdravio je voditelja duhovne obnove zadarskog nadbiskupa i predsjednika HBK Želimira Puljića te sve nazočne. Kazao je da smo ovih dana svjedoci povijesnog čina pape Benedikta XVI. -Ponešto s nedoumicom, ponešto s tugom, ali s razumijevanjem prihvatili smo tu njegovu odluku i izrazili mu poštovanje vjere, a Bogu zahvalnost za njegovu službu. Ostalo je puno toga što je ovaj Papa učinio, među ostalim i Godina

vjere koja je u tijeku. On sada moli da ona bude uspješna – rekao je biskup Škvorčević. Istaknuo je kako Bog u Svetom pismu, a Isus u evanđelju trajno potiče ljude da mogu i moraju raditi na sebi, na svojoj promjeni. Taj „može i mora nešto učiniti“ zgusnut je u riječ „obraćenje“, dodao je biskup. Pozvani smo uvijek propitivati koliko su naša opredjeljenja svjesna i čista za Boga i s Bogom. To je svrha i ovog susreta, rekao je biskup.

Potom je nadbiskup Puljić održao predavanje „Godina vjere i svećenik odgojitelj u vjeri“. Svećenik djeluje „in persona Christi“, on otkriva lice Očeva, ne propovijeda riječi, nego Riječ, on je glas koji viče u „pustinji“ istaknuo je te primijetio da se čovjek danas osjeća „sporednim“, beznačajnim, izložen relativizmu i moralnom neredu. Upravo takvom, ranjenom čovjeku poslan je svećenik kako bi mu pomogao da izliječi svoj razum, volju i srce pomoću Radosne vijesti.

Svećenik je i odgojitelj naroda Božjeg. Njegov udio ne može se ničim zamijeniti i stoga treba čovjeku pristupiti s puno srca i umijeća, blago u postupanju, te jasno u načelima. Naglasio je važnost posredovanja odgoja kroz autentičan život svećenika koji uvijek razlikuje dobro od zla, ne trpi laž, nepravdu, korupciju, potiče sve oko sebe

na višu pravednost, osobni rast i razvoj. Na kraju je nadbiskup ohrabrio okupljene svećenike da ustraju u svome pozivu unatoč „ludom vremenu“ jer je Krist taj koji je svakog svećenika izabrao, pozvao i posvetio da unatoč svojim slabostima služi narodu Božjem.

Duhovna obnova završena je pohodom u kapelu bl. Ivana Pavla II. gdje je nadbiskup održao ispit savjesti nakon čega su svećenici imali prigodu za osobnu ispovijed. Župni vikar katedralne župe Ivica Bošnjak predvodio je molitveno-meditativni program temeljen na pismima pape Ivana Pavla II. svećenicima prigodom Velikog četvrtka, a sve je bilo protkano poklikom „Blaženi Ivane Pavle, moli za nas“.

Duhovna obnova za sestre redovnice

Redovnice trebaju biti primjer drugima u svjedočenju vjere

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi održana je 9. ožujka duhovna obnova za sestre redovnice u Požeškoj biskupiji. Na početku susreta biskup dr. Antun Škvorčević pozdravio je sestre i spomenuo razloge zbog kojih je važno da one i na biskupijskoj razini nastoje oko svoje duhovne obnove. Podsjetio ih je da svoju pripadnost općoj Crkvi i svome redu ostvaruju u požeškoj mjesnoj Crkvi te da to trebaju očitovati sudjelovanjem u njezinu životu i ugrađujući svoju karizmu u njezino poslanje. Dodao je kako će i njihovo sudjelovanje na svetoj misi u Katedrali zajedno s hodočasnici biti snažan događaj, jer po učenju II. vatikanskog sabora Crkva se najpunije očituje i ostvaruje kad na slavlju predvođenu biskupom sudjeluju različite službe i slojevi vjernika. Na temu „Svjedočenje vjere u teškim životnim okolnostima“ govorio je fra Ante Perković koji je za Domovinskog rata iz Borova Sela bio odveden u srpski logor. Sestrama je posvjedočio kako čovjek, kad se nađe u životnoj opasnosti, doživi šok, počinje drugačije gledati na vjeru. U takvim trenucima, dodao je, čovjeku ne ostaje ništa osim gole vjere u Boga i njegov naum. To su trenuci potpunog predanja u volju Božju. Pripomenuo je kako se od Bogu posvećenih osoba očekuje da u vjeri budu primjer drugima i na njih utječu te im ulijevaju povjerenje. Dodao je da su mu u zarobljeništvu rekli kako bi se na neki način ugasio svjetlo u logorskoj ćeliji kad bi je on napustio. Na kraju predavanja pozvao je redovnice da se nikada ne boje svjedočiti svoju vjeru. – Vjera je Božji dar. Snagom vjere se mnogo toga može postići, nju treba izgrađivati – poručio je.

Korizmeni duhovni seminar za branitelje

Ovo je vrijeme kada Bog čini svoje

U Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi održan je 8. ožujka korizmeni duhovni seminar za članove Udruge dragovoljaca i veterana Domovinskog rata, njihovih obitelji, obitelji poginulih hrvatskih branitelja, članova građanskih udruga i ostale. Seminar na temu „Godina vjere i zdravlje duha“ predvodio je dr. Tomislav Ivančić. Nazočan je bio i biskup dr. Antun Škvorčević koji je kazao da vjeruje kako su došli otvorenog srca koje traži svjetlo i snagu od Boga. – Ono što dolazili s Božje strane silno je ljekovito jer proizlazi iz njegove ljubavi koja je sve pokrenula i koja je pravi odgovor na naše ljudske nedostatnosti, ranjenost zlom i negativnošću, za našu nemoć – poručio je biskup.

Dr. Ivančić je svoje izlaganje započeo konstatacijom kako danas u Hrvatskoj vlada depresivno stanje iz kojega većina ne vidi izlaz. – Opasnost je da svi skupa gledamo u to i da samo slegnemo ramenima i kažemo – ništa se ne može. Situacija je takva kakvu

smo imali i 1991. godine. Ako danas u politici doživljavamo kao da se ništa ne može napraviti, kao da je recesija naša sudbina, kao da sve moramo rasprodati da bismo imali dovoljno novca u proračunu i živimo u strahu da ćemo propasti, tada totalno krivo mislimo – poručio je predavač. Dodao je da su patnja, bol, bezizlaznost, prijetnja, siromaštvo, odnosno Veliki petak, uvijek predznak Uskrsa. U Hrvatskoj će postati dobro ako počnemo vjerovati da ju vodi Bog, a ne političari. Kazao je da se sjetimo kako samo 1991. godine imali samo lovačke puške. – Da smo tada gledali u tu neimaštinu, nitko ne bi išao braniti domovinu, ali smo uzeli krunicu i sjetili se da je to vrijeme i trenutak kada Bog čini svoje – poručio je dr. Ivančić. (Lj.M.)

Svetkovina sv. Josipa, zaštitnika grada Pakraca

Pakrac je grad bogate duhovne baštine pod zaštitom sv. Josipa

Piše i snimio: Goran Lukić

Na svetkovinu sv. Josipa, zaštitnika grada Pakraca i Dan grada, 19. ožujka, u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Pakracu biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u zajedništvu s domaćim župnikom Matijom Jurakovićem, dekanom Pakračkog dekanata Brankom Gelemanovićem, Mariom Rašićem, župnikom u Donjoj Obriježi i Goranom Lukićem, kancelarom.

Biskup je ukazao na posebnost ovog slavlja koje se odvija istovremeno sa svečanošću uvođenja u službu novoizabranog pape Franje u Rimu. Kazao je da se vjernici u pakračkoj crkvi po zagovoru sv. Josipa sjedinjuju s istim uskrslim Isusom Kristom kao i sudionici slavlja u Rimu te da povezani s cijelom Crkvom na čelu sa Svetim Ocem želimo povjeriti njegovoj ljubavi pakračke boli i nade. Dodao je da nas ova svetkovina podsjeća na duhovnu baštinu, izgrađenu pod zaštitom sv. Josipa i da je ona bila snaga koja je spasila Pakrac da se ne izgubi u najtežim trenucima nedavnoga rata. Pozvao je vjernike da mole sv. Josipa kako bi ih još dublje povezao s Isusom Kristom, jedinim spasiteljem čovjeka i da mu povjere svoju hrvatsku domovinu kojoj je on zaštitnik.

Čestitao je gradonačelniku Davoru Huški, gradskom poglavarstvu i svim građanima Pakraca svetkovinu sv. Josipa i Dan grada.

U homiliji je biskup zapitao u čemu se zapravo sastoji slavljenje Dana grada te je spomenuo da obično u takvoj prigodi gradonačelnik na svečanoj sjednici Gradskog vijeća redovito nastoji predstaviti sve ono što se tijekom godinu dana uspjelo ostvariti u materijalnom pogledu. Kazao je da se tako može dobiti dojam kako je grad ono što izvodimo radom svojih ruku. Istaknuo je da je to sam jedna od dimenzija grada, da je on više od toga i da mu je bitna sastavnica ono što njegovi stanovnici žive u svojim srcima, vrijednosti za koje se zauzimaju. Podsjetio je kako su u nedavnome ratu neki povjerovali da se mržnjom i razaranjem može nešto postići te da smo svjedoci kako se na zlu ne smije graditi jer se tim putem uvijek ostaje prevaren i gubitnikom. Dodao je da je čovjek po svom srcu, čežnjama i iščekivanjima veći od onoga što može svojim rukama ostvariti, te da radi toga valja uvijek s Bogom uspostavljati dijalog, surađivati i graditi na Isusovoj žrtvi i ljubavi, njegovoj pobjedi nad smrću, jer ono što ljubav izgradi, ima trajnu vrijednost.

Izrazio je svoje uvjerenje da je dobro što su se Pakračani na čelu s gradonačelnikom sabrali danas u župnoj crkvi kako bi sabrali sve ono što su u povezanosti s Bogom duhovno ostvarili i pretočili u život svoga grada te Bogu zahvalili za ono što njegovom pomoću živi, izgrađuje se i raste u plemenitosti i ljubavi njihova srca. Pozvao je Pakračane da provjere koji su im pristupi u nastojanju oko svakodnevnog života i rada jer da dugoročno ne može biti uspješna ni jedna obitelj, politika, gospodarstvo ili bilo koja druga ljudska djelatnost kojoj je polazište sebičnost. – Ako se toga duhovnoga odreknete u Pakracu, što će od njega ostati? Ono što je u vama izgrađeno Božjom snagom i ljubavlju, to je najljepši i najtrajniji Pakrac, usmjeren prema Božjoj vječnosti – zaključio je biskup.

Skupština Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara u Požeškoj biskupiji

Ne dajte se slomiti poteškoćama, nego ih prihvaćajte kao dio Isusove patnje

Piše: Josip Homjak • Snimio: Duško Mirković

UDvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi, 23. veljače održana je XVII. godišnja skupština Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji. Riječi pozdrava nazočnom biskupu Antunu Škvorčeviću i drugima okupljenima uputila je predsjednica Udruge Mira Ilić, napose zahvalivši biskupu za potporu koju im pruža.

Istaknula je kako one kao zdravstveni djelatnici – vjernici žele otkrivati pravu istinu o čovjeku i njegovu dostojanstvu. Spomenula je da živimo u vremenu kada je napredak u znanosti, tehnologiji i genetskom liječenju doveo u pitanje etičke, moralne i općeljudske vrijednosti od kojih nisu izuzete niti medicinske sestre koje taj napredak znanosti primjenjuju na čovjeka. Naglasila je kako one ne smiju biti tek puki provoditelji odluka jer su aktivni moralni subjekti medicinske skrbi te trebaju djelovati u skladu sa svojom savješću. Podsjetila je da se Udruga u skladu s ovim načelima pridružila Prezbiterskom vijeću Požeške biskupije i ostalim katoličkim udrugama koje djeluju u Požeškoj biskupiji u Zahtjevu dužnosnicima zakono-

давne i izvršne vlasti prilikom izmjene Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji u svibnju 2012. godine, a u siječnju ove godine uputila svoj Apel protiv 4. modula Zdravstvenog odgoja uvedenog u javne škole.

Biskup Antun u svom pozdravu izrazio je poštovanje što su se kao djelatnice u zdravstvu organizirale kako bi se izgrađivale po evangeoskim načelima i mogle s ljubavlju služiti Isusu Kristu u bolesnima. Dodao je kako se njihova Skupština održava u Godini vjere, istovremeno s hodočašćima vjernika u požešku Katedralu te ih je potaknuo da i one provjere čistoću svoga opredjeljenja za Isusa Krista i pripadnost njegovoj Crkvi u Požeškoj biskupiji kako bi to mogle još snažnije svjedočiti i u svojoj Udruzi. Zahvalio im je što kao udruženi vjernici nastoje na svoj način činiti prisutnom Crkvu u zdravstvu u svim bolnicama na području Biskupije. Ohrabrio ih je da se ne daju slomiti nikakvim osobnim ili zajedničkim poteškoćama, nego da ih prihvaćaju kao sastavni dio Isusove patnje iz koje se rađa pobjeda uskrsnuća. Posebno je pozdravio dr. Ivicu Raguza s Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu

i zahvalio mu što pruža pomoć medicinskim sestrama u njihovu nastojanju oko duhovne obnove u Godini vjere. On je progovorio o iskrenosti kao kršćanskoj krjeposti. Potom su se sestre pridružile hodočasnicima Pleterničkog i Kaptolačkog dekanata na njihovom hodočašću u Katedralu i sudjelovale na euharistijskom slavlju koje je predvodio biskup. Nakon toga je slijedio službeni dio skupštine.

Održan XV. Biskupijski križni put mladih pod geslom »Umnoži nam vjeru«

Mladi, budite dragocjeni duhovni prostor hrvatske

Piše: Zvonimir Zelenika • Snimili: Duško Mirković,

Pod geslom »Umnoži nam vjeru« na re-laciji Stara Gradiška – Nova Gradiška – Požega, 9. i 10. ožujka u Godini vjere održan je 15. Križni put mladih Požeške biskupije u organizaciji Pastoralnog centra i Povjerenstva za pastoral mladih. Prvoga dana križnoga puta oko 750 mladih okupilo se u župi Stara Gradiška kod novoizgrađene crkve sv. Mihaela Arkandela. Ondje su ih dočekali organizatori i domaći župnik Mato Rukavina koji im je ukratko prikazao povijest mjesta Stara Gradiška i žrtvu koju su u obližnjem zatvoru podnijeli mnogi ljudi za vrijeme nekoliko nečovječnih sustava. Sadašnju crkvu izgradila je Požeška biskupija uz potporu svećenika iz svih hrvatskih biskupija u znak sjećanja na oko tri stotine svećenika koji su u zatvoru Stara Gradiška robijali za vrijeme komunističkog režima, a koji su od bezbožnih vlasti bili prisiljeni vlastitim rukama srušiti 1948. godine staru župnu crkvu.

Molitva u starogradiškom zatvoru

Potom su mladi u dostojanstvenoj procesiji molitvom i obilaskom ulaza samog nekadašnjeg zatvora odali počast svim žrtvama od njegove uspostave do konačnog zatvaranja 1995. godine. Mladi hodočasnici uputili su se u nastavku križnog puta prema Pivarama i Donjim Bogićevcima te preko Dragalića i Prčve do Nove Gradiške gdje ih je dočekaio domaći župnik Perica Matanović s brojnim članovima župnog pastoralnog vijeća i volonterima koji su im nakon euharistijskog slavlja podijelili večeru koju su hodočasnici pripremili umirovljeni hrvatski branitelji novogradiškog kraja. Nakon večere uslijedio je večernji meditativno-molitveni program u župnoj crkvi Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije te noćenje u Gimnaziji, Industrijsko-obrtničkoj školi i pripadajućoj sportskoj dvorani.

Priključili se krizmanici

Drugoga dana križnog puta dosadašnjim hodočasnici pridružilo se oko dvije stotine mladih i tristotinjak ovogodišnjih krizmanika. Zajednički su pošli prema požeškoj Katedrali brdskim putem preko Rešetara, Bukovice, Drežnika, Ivandola i Brestovca. U svim mjestima kroz koja su mladi prolazili ljubazni domaćini pripremili su im okrijepu i na taj način ih podržali da izdrže dugu dionicu po kišovito vremenu i dijelom brdskom nakvašenom terenu. Mladi su na svakoj postaji molili na posebnu nakanu, među ostalim za jačanje vjere, za roditelje, pronalazak posla, svećenike i svećenička zvanja, pronalazak bračnog partnera te za moralno i duhovno jačanje domovine. U Rešetarima, Bukovici i Drežniku hodočasnici su se pridružile skupine domaćih vjernika koje su na taj način oživjele tradiciju hodočašća u požešku Katedralu, a koja je prema svjedočenju još živih domaćih ljudi zamrla za vrijeme komunističkog režima.

Duhovno snažniji

Procesija s oko tisuću i dvjesto hodočasnika pristigla je u Požegu oko 18,00 sati. Na ulasku u grad hodočasnici su preuzeli veliki križ mladih Požeške biskupije te ga kroz sam grad unijeli u katedralu sv. Terezije Avilske gdje je izmijeljena posljednja postaja.

Vrhunac dvodnevnog križnog puta mladih Požeške biskupije bilo je euharistijsko slavlje koje je u Katedrali predvodio požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević. Na početku slavlja u pozdravnoj riječi biskup je iskazao zanimanje za mlade s obzirom na dugi put koji su prešli.

– Vi mladi ljudi poduzeli ste jedan put koji je bio težak. Danas je bilo i kiše i vjetrova, sunca i blata, lijepoga i ružnoga. No, i po takvu vremenu, ponešto umorni, žuljavih nogu i uprljane odjeće stigli ste na cilj, u Katedralu, duhovno snažniji. U Godini vjere posvjedočili ste opredjeljenje za Isusa Krista, čvrstu želju da zagledani u njegov križ i patnje idete svojim životnim putem te stignete do konačnog cilja i smisla kojeg vam može samo On darovati. Dragi sudionici križnog puta, čestitam vam na onome što ste učinili – kazao je biskup.

Radost korizme

Na početku homilije biskup Škvorčević se prisjetio početaka križnog puta mladih u

slobode u kojem se ništa ne može izgubiti

Požeškoj biskupiji. -Petnaest godina noge mladih nastoje u korizmi prehodati određene dijelove naše Biskupije, prijeći nekim našim zemljanim putovima, i to ne zato da bi provjerili kakve su im fizičke snage, nego kako im je u duši. Na putu se najbolje provjerava što smo i što je u nama. Drago mi je što ste to učinili i ove godine –poručio je biskup.

U nastavku homilije osvrnuo se na ružičastu boju liturgijske odjeće, na četvrtu korizmenu nedjelju „Dominica Leatare“, odnosno radosnu nedjelju te se upitao, zar može biti korizma radosna. Kazao im je da sve oko njih ima određenu važnost, ali da su oni najvažniji Božji podatak. – Kad ti sebe promatraš, pokušavaš vidjeti i shvatiti u Božjem svjetlu, ponovo se opredijeliti za njegov put, to je radostan čin. Ako sebe gledaš u Isusovu svjetlu, onda sebe najtočnije procjenjuješ tko si i kako si, tada je to najljepše što činiš - uvjeravao je biskup Antun mlade hodočasnike i kazao da je upravo to radost korizme.

Odlasci i dolasci

Tumačeći evanđeoski tekst o odlasku i povratku sina k ocu biskup je protumačio kako se u njemu krije poruka o onim ljudskim odlascima i dolascima koji se zbivaju u nama, a odnose se na zlo, grijeh i sebičnost koji nas udaljuju od nas samih, a kajanje, Božje milosrđe i praštanje vraća nas k nama samima. – To su najradosniji povratci. Jeste li otišli, pa se izgubili

i još se niste vratili, je li vam ovaj križni put pomogao da se vratite? Jeste li primijetili da onaj mladić u evanđelju promatra oca kroz materijalno, gradi samo na tome i misli si osigurati budućnost. Ne zanima ga očevo znoj kojim je stekao imanje, ni njegovi osjećaji, ni briga ni ljubav. Zanima ga samo ono što je otac materijalno skupio – protumačio je biskup objašnjavajući da je to bio projekt sebičnosti, a ne slobode po kojem je sin skrojio oca i sve drugo na mjeru materijalnog imanja. Pojasnio je nadalje kako se mladić u određenom trenutku zaustavio pred sobom u dubini svoga bića, u savjesti u kojoj se javlja Bog i potom donio odluku da se vrati svome ocu. – Dragi mladi, može se vama dogoditi da povjerujete nekom sebičnom konceptu svoga života pa da svedete sebe na ono malo imanja ili na ono što nemate materijalno, pa postanete ogorčeni. Upamtite, ne živite vi prvenstveno od onoga materijalnog što biste htjeli, nego od onoga velikog što jeste u srcu. Ili ste se u njem smanjili i izgubili te nemate od čega živjeti. No, što god vam se dogodilo u srcu, zarobljenost ili ograničenja, ne dopustite da to bude vaše konačno stanje. Ne vjerujte zlu koje vam se dogodilo, nego vjerujte dobru. Uvijek se možete vratiti dobru – poručio je biskup okupljenima. Kazao im je da je važno pronaći u životu trenutke hrabrosti, zaustaviti se sami pred sobom i zapitati se kakvi smo u dubini svoga srca, u svojoj duši i savjesti, u čemu se mučimo.

Uključili se u akciju Caritasa

– Kad god vi mladi ljudi polazite od činjenice svoje savjesti i kad na sebi radite, postajete dragocjeni duhovni prostor hrvatske slobode u kojem se ne da ništa izgubiti niti slomiti – istaknuo je biskup. Potaknuo je mlade da se ne boje vratiti Ocu baš poput izgubljenog sina iz evanđeoskog ulomka. Pri svršetku homilije podsjetio je mlade na mogućnost uvijek novog početka u svom životu, ohrabrio ih je za svetu ispovijed kad god osjete da su u dubini svoga bića poniženi ili razoreni zlom i sebičnošću, kako bi s Isusom Kristom čvrsto koračali životnim putem koji vodi preko granice smrti u vječnost.

Na kraju euharistijskog slavlja biskup je hodočasnici protumačio značenje križa mladih unesenog u Katedralu, koji ostaje u njoj do sljedeće prigode te svakodnevno potiče na molitvu za mlade. Zahvalio je hodočasnici na žrtvi koju su podnijeli na križnom putu te svim svećenicima i organizatorima koji su dali svoj doprinos u njegovu ostvarenju. Podsjetio je da nas nakon otvorenja kapele bl. Ivana Pavla II. u Katedrali prati prisutnost Pape koji je volio mlade, potaknuo je nazočne da molitveno druguju s njime, te mu je s njima uputio zajedničku molitvu. Euharistijsko slavlje glazbom su animirali mladi okupljeni oko vokalnoinstrumentalnog sastava „Risu“ iz požeške Župe sv. Terezije Avilske, koji su sudjelovali i na križnom putu. Sudionici križnog puta uključili su se u akciju Caritasa Požeške biskupije »Korizmeni dar u Godini vjere« te su u crkvi za milostinju dali prilog namijenjen za obnovu doma jedne obitelji u potrebi.

Dan Katoličke osnovne škole u Požegi

Po uzoru na svetog Josipa učimo slušati roditelje, učitelje, ali najviše Boga

Povodom blagdana sv. Josipa, zaštitnika Katoličke osnovne škole u Požegi, jedine takve u Slavoniji i jedne od dvije u Hrvatskoj, biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je 19. ožujka euharistijsko slavlje u crkvi sv. Lovre u zajedništvu s ravnateljima svih katoličkih škola u Požeškoj biskupiji i svećenicima na službi u središnjim biskupijskim ustanovama.

Na početku slavlja biskup je čestitao svetkovinu sv. Josipa i Dan škole te spomenuo da

je sv. Josip naslikan u crkvi sv. Lovre na fresci iz 14. stoljeća te na jednom prozorskom staklu iz 19. stoljeća, što svjedoči da su Požežani tijekom mnogih stoljeća štovali ovog sveca i utjecali se njegovu zagovoru.

– Djeco, mislim da je najljepša ona slika sv. Josipa koju vi nosite u svom srcu te je želimo kroz ovo slavlje pročistiti i oživjeti. Povjermimo sv. Josipu svatko sebe i cijelu našu Osnovnu školu i molimo da on pomogne učenicima biti velikim ljudima po onom što će u njoj naučiti a još više po onom što će Bog unijeti u njihova srca. Želio bih spomenuti da ovo slavlje ima još jednu dimenziju. Naime, danas je u Rimu papa Franjo započeo svoje apostolsko služenje na stolici sv. Petra. On predsjedava Crkvi Isusovoj po svem svijetu, zajednici ljubavi kojoj i mi pripadamo, te ćemo se stoga molitvom sjединiti sa Svetim Ocem, da svoje poslanje i službu može ostvariti kako to Isus Krist želi – rekao je biskup.

Homiliju je biskup započeo na dijaloški način te je učenike zapitao kako su, protumačivši im da im njihovi roditelji, djedovi i bake, učitelji i mnogi drugi žele dobro, ali da je najvažnije što im to isto želi i Bog. –Slušajući roditelje, ti radiš za svoje dobro. Slušajući onoga koji ti želi dobro, ideš pravim putem i nećeš zalutati. Potom im je – potaknut evanđeoskim tekstom – biskup predstavio sv. Josipa koji je slušao Boga i slijedio njegov naum te je pozvao učenike da idu njegovim putem. –Otvorili smo Katoličku osnovnu školu da u njoj po uzoru na svetog Josipa učimo slušati roditelje, učitelje, ali najviše Boga. Jer oni koji su kroz povijest čovječanstva osluškivali nebo, u srcu razumjeli Boga, te nastojali oblikovati svoj život po njegovu naumu, najviše su učinili za sebe i za ovaj svijet – naglasio je biskup Škvorčević.

U nastavku homilije biskup je učenicima predstavio lik sv. Josipa i iznimnu

vjernost koju je posvjedočio Bogu. Pozvao je učenike da se utječu njegovu zagovoru. –Djeco, nastojmo još više u školi moliti sa sv. Josipom, da vaši roditelji, učitelji i drugi djelatnici uče po njegovu uzoru čuti Boga, i živjeti sve dublju i sve višu razinu postojanja, te vam pomognu da i vi tako rastete – poručio je.

Na svršetku euharistijskog slavlja biskup je zahvalio roditeljima što su primili od Boga djecu, za njihovu ljubav i žrtvu te što su ih upisali u Katoličku osnovu školu. Zahvalio je potom ravnateljima katoličkih škola u Požeškoj biskupiji, kao i učiteljicama i djelatnicima Katoličke osnovne škole iz Požege na čelu s ravnateljem Ivicom Žuljevićem te zazvao na njih Božji blagoslov.

Molitve i čitanja na misi izrekli su profesori, roditelji i učenici koji su sudjelovali i u prinosu darova, a pjevao je zbor učenika Katoličke osnovne škole pod ravnanjem prof. Ljube Šolić.

Tijekom dopodneva učenici su dan škole obilježili sportskim programom, a u predvečerje svetkovine sv. Josipa priredili su za svoje roditelje i druge uzvanike zanimljiv glazbeno-scenski program koji su izveli u Dvorani sv. Terezije Avilske. Isto tako su održane zajedničke radionice roditelja, djece i njihovih učiteljica na kojima su izrađivali različite ukrasne predmete koje su zatim učenici prodavali kako bi mogli pomoći potrebite.

Želimo da naša škola bude kao jedna obitelj

Katolička osnovna škola započela je s radom prije tri i pol godine. Danas broji 167 učenika od prvog do četvrtog razreda. Njezin ravnatelj Ivica Žuljević ponosan je što sve više roditelja želi upisati svoju djecu u ovu školu.

– Nastojimo da naša škola bude jedna obitelj u koju su uključeni i roditelji, u kojoj njegujemo evanđeoski duh. U školi se trudimo promicati one vrijednosti prema čovjeku koje je i sâm Isus Krist njegovao. Za nas učenik nije broj već osoba prema kojoj se pristupa s razumijevanjem i poštovanjem – kazao je ravnatelj.

Da bi učitelji i djelatnici škole upravo na taj način pristupali đacima, osim stručne edukacije za njih se organiziraju i duhovni seminari kako bi bili bogati ne samo znanjem nego i duhom. Isto tako Požeška biskupija, osnivač škole, nastoji učenicima osigurati potrebne uvjete za rad. Zbog toga se do sada mnogo ulagalo u uređenje i dogradnju škole. – U tome su nam veliku pomoć pružili naši donatori iz Njemačke. Nadamo se da ćemo već ovog ljeta krenuti s nadogradnjom učionica iznad sportske dvorane kako bi ih bilo dovoljno za svih osam razreda. Zahvalni smo zbog toga i molimo se našem zaštitniku sv. Josipu da ih blagoslovi, čuva i štiti – poručio je ravnatelj Žuljević.

Održana biskupijska vjeronaučna olimpijada

Pobijedili osnovnoškolci iz Daruvara te požeška Katolička gimnazija

Piše: Žarko Turuk • Snimio: Mario Voronjecki

Organizaciji Katehetskog ureda Požeške biskupije i županijskih ureda za društvene djelatnosti u Požegi je 19. veljače održana Biskupijska vjeronaučna olimpijada za učenike osnovnih i srednjih škola s područja Požeške biskupije na temu „Sveti Dominik i Red propovjednika“.

Natjecanje je započelo molitvom, pozdravima te uputama, a potom je uslijedilo samo natjecanje koje se sastojalo od tri dijela: pisanog testa, tombola i kviza „Tko želi biti Isusov mili-junak?“. Prvi dio natjecanja za osnovne škole održan je u OŠ Julija Kempfa, a za srednje škole u Poljoprivredno-prehrambenoj školi. Drugi i treći krug natjecanja održani su zajedno za osnovne i srednje škole u Dvorani svete Terezije Avilske.

Od četrdeset i osam ekipa osnovnih škola s područja Požeške biskupije, koje su sudjelovale na županijskom natjecanju, na biskupijsko se plasiralo njih deset s najboljim rezultatima, a prvo mjesto među njima

osvojila je ekipa OŠ V. Nazora iz Daruvara. Druga je bila ekipa OŠ D. Cesarića iz Požege, dok je treće mjesto pripalo OŠ V. Nazor iz Virovitice. Zlatnu ekipu iz Daruvara čine vjeroučenici Ivana Lovrić, Mijo Radić, Antonia Zeman i Marija Mićanović s vjeroučiteljicom i mentoricom Tihanom Petković.

Natjecanju iz vjeronauka za srednje škole pristupilo je devetnaest ekipa, a pobijedila je ekipa Katoličke gimnazije u Požegi, drugo mjesto pripalo je Katoličkoj klasičnoj gimnaziji u Virovitici, koja je bila za četvrtinu boda slabija, a treće mjesto odnijela je ekipa požeške Gimnazije. Pobjedničku ekipu čine Marija Prpić, Barbara Šebalj, Maja Križanić i Matija Plaskur s mentorom Želimirom Žuljevićem.

Sve su ekipe, odnosno svaki član ekipe i mentor, dobile priznanje Malog Koncila, Županije te uspomenu od Hrvatske dominikanske provincije za sudjelovanje u natjecanju. Požeška biskupija nagradila je članove prvih triju ekipa osnovnih i srednjih škola prigodnim knjigama za Godinu vjere: Katekizmom za mlade Youcat, Kompendijem Katekizma Katoličke Crkve te knjigom Temelji kršćanskoga života za mlade, Alessandra Maggiolinia. Pobjednici će zastupati Požešku biskupiju na državnoj

vjeronaučnoj olimpijadi koja će se održati od 4. do 6. travnja u Dubrovniku.

Večernji križni put mladih Sabranost, tišina i molitva

Već sedmu godinu na brdu Kalvariji koje natkriljuje Požegu, subotom navečer u korizmi okupljaju se mladi, uglavnom učenici požeških srednjih škola, na pobožnost križnog puta. Organizira ga Katehetski ured Požeške biskupije u suradnji sa srednjoškolskim vjeroučiteljima.

– Mladi dolaze, bez ikakve obveze, i okupljaju se tu unatoč tome što društvo, kafići, glazbene i druge ponude noćnog života mame na sve druge strane i rastresaju mladog čovjeka. Sabranost i tišina pomažu bolje doživjeti dramu križnog puta Isusovog u kojem kao da odraz imaju naši putevi i križevi, padovi i ustajanja, muke i boli, poruge i utjehe. Sve što je slabo i mračno u nama možemo u toj tami Kalvarije predati Patniku koji iz ljubavi prema nama, umire da nama pokaže ne samo smisao patnje u žrtvi podnesenoj iz ljubavi, nego i osvjetli put križem do uskrsnuća – ističe Žarko Turuk, predstojnik Katehetskog ureda Požeške biskupije.

Ivana Šarić iz Pleternice, učenica drugog razreda požeške Gimnazije, oduševljena je ovom pobožnošću. –Prekrasno je. Tekst je prilagođen nama mladima i duboko me je dirnuo. Lijepo se ovako kroz molitvu i pjesmu družiti s drugim mladima, a posebno s Isusom – kazala je Ivana koju ni hladnoća nije ometala da dolazi. (Lj.M. • Snimio: Duško Mirković)

Požeška Katolička gimnazija organizirala humanitarni turnir

Ljubav svakom čovjeku može osigurati dostojanstvo

Učenici Katoličke gimnazije u Požegi pod vodstvom ravnatelja Roberta Mokrog i profesora tjelesnoga i zdravstvenog odgoja Marija Raguža organizirali su, 2. ožujka, humanitarni malonogometni turnir u športskoj dvorani Osnovne škole „Mladost“ u Jakšiću i prikupljali sredstva za Anu Kakuk, djevojčicu četvrtog razreda osnovne škole koja boluje od cistične fibroze, iz Alaginaca, požeškog prigradskog naselja. Na završetku turnira pridružio im se i biskup Antun Škvorčević u pratnji Gorana Lukića, v.d. ravnatelja Caritasa Požeške biskupije. Ravnatelj Mokri pozdravio je biskupa, načelnika Općine Jakšić, ravnatelja škole Jakšić i druge nazočne u športskoj dvorani, posebno malu Anu i njezine roditelje Danijelu i Krunu, zahvalio za požrtvornost gotovo dvjesto djece i mladih koji su tijekom dana sudjelovali u igri te svima koji su pomogli u organiziranju turnira. Riječ zahvale izrekla je i Anina majka Danijela, spomenuvši da je njezina kćerka zaslugom župnika Ivice Žuljevića prošle godine mogla nabaviti inhalator, a da će od današnjih priloga moći pribaviti druga potrebna pomagala. Bruno Raguž, učenik drugog razreda Katoličke osnovne škole u Požegi, obratio se maloj Ani i rekao joj kako su svi prisutni natjecatelji radosni što su mogli svojom igrom posvjedočiti joj blizinu.

Potom je biskup u svom govoru čestitao pobjednicima turnira i svima iz požeške Katoličke gimnazije, koji su se zauzeli za tako dobro

djelo. Kazao je maloj Ani da joj predaje novac u iznosu od 20.000 kuna koji je prikupila plemenitost učenika Katoličke gimnazije, športaša i onih koji su dolazili na turnir kao gledatelji, a svoj je dio dodala i Požeška biskupija te je istaknuo da vrijednost ovog čina nije prvenstveno u novcu koji je prikupljen, nego u svjedočanstvu maloj Ani da nije sam u svojoj bolesti. Dodao je da su to učenici Katoličke gimnazije i svi darovatelji učinili kao vjernici i time joj poručili još nešto: „Nisi sama, s tobom smo mi i Bog, ne boj se, ti si u njegovim rukama!“ Biskup je pozvao učenike i sve druge nazočne da budu graditelji civilizacije ljubavi u svojoj domovini, koja jedina može svakom pojedinom čovjeku i u najtežim životnim okolnostima osigurati dostojanstvo. Potom su uručene medalje i pehari trima pobjedničkim ekipama. Prvoj ekipi, dječjoj momčadi NK „Hajduk“ iz Pakraca pobjednički pehar uručio je biskup Škvorčević. (J. Homjak • Snimio: Duško Mirković)

Tomislav Buntak o umjetnosti i sakralnosti

Umjetnost uvodi u onostranost

Na prvoj korizmenoj Tribini četvrtkom, koje u Godini vjere nastoje promicati susret vjere, znanosti i kulture, u Dvorani bl. Alojzija Stepinca 21. veljače gostovao je akademski slikar i profesor na Akademiji likov-

nih umjetnosti u Zagrebu dr. Tomislav Buntak s temom „Umjetnost i sakralnost“.

Tribinu je otvorio biskup dr. Antun Škvorčević koji je kazao kako živimo u vremenu skraćenih i pomračenih obzora, da bi u Godini vjere trebalo slijediti preporuku Blaisea Pascala i s većom pozornošću osluškivati razloge srca koji nam govore o dubokim istinama našeg postojanja te u skladu s njima propitivati vlastito i zajedničko životno usmjerenje. Pročitao je ulomak iz Matejeva evanđelja o brodu na uzburkanom moru i podsjetio na Isusovu

opomenu – zašto se plašite malovjerni – te nazočnima kazao da valja u Godini vjere pročišćenim opredjeljenjem prihvatiti Isusa Krista na svoj životni brod jer je On jedini moćan provesti nas kroz sve bure i oluje i dovesti nas k životnom cilju za koji smo određeni po dubokim razlozima srca.

Dr. Buntak približio je umjetničke pravce koji su kroz stoljeća snažno utjecali na oblikovanje sakralnog prostora. S liturgijskom obnovom nakon II. vatikanskog sabora, ali i snažnim promjenama u umjetnosti gdje više ne postoji jedan pravac već istodobno koegzistira više jednakovrijednih pristupa, Crkva se susreće s izazovima koji do sada nisu bili tako snažno izraženi. Kao primjer dobro suvremeno oblikovanog sakralnog prostora na svjetskoj razini, Buntak je prikazao dio rada francuskog slikara Henria Matissea koji je uredio kapelicu sv. Krunice u Venceu. Od hrvatskih autora prikazao je jedinstveno djelo dubro-

vačkog slikara Ive Dulčića „Uskrsli Krist“ u crkvi Gospe od Zdravlja u Splitu s kojom počinje prodor suvremene umjetnosti u naš sakralni ambijent.

Predavač je nadalje istaknuo da prošla ostvarenja treba promatrati u duhu tadašnjeg vremena i kretanja u liturgici i umjetnosti, dok današnje vrijeme traži nova promišljanja i pristupe u oblikovanju sakralnog prostora, što nužno poziva na konzistentan dijalog između teologije i umjetnosti kako bi rezultat mogao biti što profinjeniji i kako bismo imali umjetnički dobro i lijepo riješene prostore koji snažno uvode u onostranost.

Biskup je na kraju predstavio napore koje je Požeška biskupija poduzela na tom području i izazove s kojima se susrela, napose u uređenju požeške Katedrale i voćinskog Svetišta.

Tomislav Domazet Lošo o evolucijskoj biologiji i vjeri

Za biologiju je nesporno da život počinje začecem

Ciklus korizmenih Tribina četvrtkom u Godini vjere nastavljen je 28. veljače predavanjem dr. Tomislava Domazeta – Loše s temom „Evolucijska biologija - izazov za vjeru“. Na početku tribine koja je održana u Dvorani bl. Alojzija Stepinca, brojne slušatelje pozdravio je biskup dr. Antun Škvorčević koji je protumačio da se čovjek u pitanju vlastitog identiteta može uspoređivati s pticama nebeskim, ribama morskim i drugom stvarnošću oko sebe te utvrditi da je više od njih, ali da tek kad se uspoređuje s Bogom dohvaća istinsku svoju veličinu kao duhovno biće, jedinstvena i neponovljiva osoba u svojoj slobodi, slika Božja, čiji je smisao punina života u Bogu.

Dr. Domazet – Lošo je u svom izlaganju približio dosege evolucijske biologije koja promatra i istražuje nastanak i razvoj života na zemlji od prve stanice do danas. Istaknuo je da je život na našem planetu star oko 3.8 milijardi godina, no da samu evolucijsku biologiju ne zanima toliko mehanizam nastanka prve stanice koliko njezin daljnji razvojni put do danas. Sam nastanak života od neživog do živog izniman je skok i do danas nije znanstveno objašnjen, već se u objašnjavanju istog ulazi na rub znanosti i u sferu spekulativnog, pojasnio je predavač. Za biologiju je nesporno da život počinje začecem i nije moguće u tom smislu začecem promatrati odvojeno od bilo koje kasnije faze bića, što je važno za pitanje abortusa i pokušaja manipulacije začecem. Kada su u pitanju životinje i ljudi, preduvjet za razmnožavanje je različitost spolova, što je biološka odrednica stara dvije milijarde godina te ona savršeno funkcionira i nije stvar društvenog dogovora, istaknuo je dr. Domazet – Lošo, što je potrebno imati na umu i s obzirom na nedavno uvođenje Zdravstvenog odgoja u naše škole. Govoreći nadalje o ljudskoj spolnosti, pomoću animacije prikazao je susret spolnih stanica te snažnu dinamiku koja se odvija nakon trenutka začeća. Produbljujući temu ljudske spolnosti dr. Domazet – Lošo je primijetio da je da je čovjeku s obzirom na njegove prethodnike produženo

spolno sazrijevanje i djeci omogućeno djetinjstvo, bez potrebe i borbe za goli život što je u evolucijskom smislu veliki napredak jer imaju prostor za učenje, stjecanje vještina i svaki vid napredovanja. Nagla seksualizacija djece, koja je trend u posljednje vrijeme, je u tom smislu kontraproduktivna jer se upravo skraćuje to razdoblje sazrijevanja, istaknuo je predavač, te dodao da je to pokušaj vraćanja evolucijskog kotača unazad.

Igor Kanižaj o utjecaju medija na hrvatsko društvo i obitelj

Veliki upliv medija snažno mijenja temelje obiteljskog zajedništva

UDvorani sv. Terezije Avilske u Požegi organizirana je 7. ožujka treća korizmena Tribina četvrtkom na kojoj su sudjelovali brojni građani. Izlaganje na temu „Utjecaj medija na hrvatsko društvo i obitelj“ održao je docent dr. Igor Kanižaj s Fakulteta političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu. Biskup dr. Antun Škvorčević uvodeći nazočne u temu tribine, kazao je da mediji trebaju služiti istini o događajima o kojima izvješćuju, ali je upozorio da postoji i dublja istina kojoj su oni pozvani služiti, i to vezana za pitanje našega podrijetla i cilja prema kojem smo usmjereni, smisla našega postojanja. Istaknuo je kako je Isus za sebe rekao da je Istina te je biskup zaključio da je on Riječ Očeva čovjekom postala i da sjedinjeni s njime u vjeri postajemo dionici one istine, dostojanstva i smisla koju samo On može dati.

Dr. Kanižaj služeći se vizualnom prezentacijom, uveo je nazočne u temu kroz sugestivnu priču o „strancu“ (televizoru) u obitelji te predstavio rezultate aktualnih istraživanja koja govore o količini konzumacije različitih medija u danu odnosno tjednu. Prikazao je kako veliki upliv medija u život pojedinca i

Akademik Vladimir Paar o komplementarnosti znanosti i vjere

Veliki prasak je dokaz da postoji Stvoritelj

Akademik Vladimir Paar održao je 14. ožujka u sklopu korizmenih Trbina četvrtkom predavanje na temu „Komplementarnost znanosti i vjere“. Na početku tribine biskup dr. Antun Škvorčević kazao je da je moguće zapaziti kako u suvremenom svijetu postoji određeno nerazumijevanje između znanosti i vjere, gdje znanost ne uspijeva sačuvati otvorenost i uspostaviti kontakt s onim razinama stvarnosti kojima ne može pristupiti svojom metodom. Istaknuo je kako postoji Dubina, Visina i Širina ljubavi koju znanost svojim mjerilima ne može dohvatiti, jer je ljubav nadracionalna, nije u suprotnosti s razumom, ali ga nadilazi. Dodao je kako i u tom smislu vrijedi Pascalova riječ da čovjek neizmjerljivo nadilazi sama sebe.

Akademik Paar je na početku izlaganja istaknuo kako postoji nešto što se naziva nadnaravno, što je izvan dosega znanosti, no da ono može pomoći svakom čovjeku da spozna sebe. Znanost je do sada mnogo toga otkrila, no znanost posjeduje brojne granice i nije u mogućnosti otkriti niti protumačiti pojavnosti koje su naša svakodnevica. -Dva najveća fizičara 20. stoljeća Albert Einstein i Niels Bohr nakon dugogodišnjeg istraživanja priznala su da ne razumiju kvantnu fiziku, a ako je oni ne razumiju onda je ni nitko drugi ne može razumjeti, iako je mi svakodnevno koristimo - istaknuo je akademik Paar i dodao kako je Einstein tvrdio da između znanosti i vjere ne postoji suprotnost. -Znanost je kroz povijest patila od određenih pretpostavki, praktički dogmi kojima je vjerovala - pojasnio je akademik i naglasio da je najveća od njih bila da je svemir statičan. Belgijski isusovac Georges Lemaître prvi je matematički izračunao da to nije točno, zbog čega su ga tadašnji znanstvenici izbjegavali i omalovažavali sve dok sam Einstein nije priznao da je to zanimljiva teorija, a kasnije i sam svojim novim radom uvidio vlastitu prethodnu pogrešku i priznao Lemaîtreov pronalazak. Time je otvorena mogućnost da je svemir nastao Velikom praskom, tj. da ima početak što odgovara ideji da postoji Stvoritelj odnosno Bog. Unatoč tome što je znanost vrlo moćna, ona ima svoje granice preko kojih nije u stanju prijeći, stoga je važan dijalog znanosti i vjere jer je očito da su kroz cijelu povijest vjera i znanost komplementarni, zaključio je predavač. (Z.Z.)

Tonči Matulić o nevjeri i vjeri u četiri oka

Savez s grijehom gori je od samoga grijeha

Tema pete korizmene Tribine četvrtkom, održane 21. ožujka u Dvorani sv. Terezije Avilske, bila je tema „Nevjera i vjera u četiri oka“. Biskup dr. Antun Škvorčević je kazao kako smo kroz ovu korizmu željeli napraviti određene korake u smislu svoje vjere da u Godini vjere više pozornosti posvetimo svojoj duši. Nakon toga je najavio dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta iz Zagreba prof. dr. Tončija Matulića koji je održao Tribinu.

On je približio nevjeru i vjeru kroz sliku dviju sestara koje putuju i razgovaraju usred oceana ili džungle. Pojasnio je da džungla može biti prirodna, ali i ova današnja više kulturna. Nevjera u takvim situacijama traži pomoć od ljudi, boji se patnje i želi se što prije izvući iz zatečene situacije, dok vjeru resi nada u život vječni i ovozemaljske ugroze joj ne predstavljaju toliko problem premda svako biće drhti pred pitanjem smrti. Onoga trenutka kad nevjera sklopi oči, za nju sve prestaje, no kada se isto dogodi s vjerom, za nju tek počinje život jer duboko vjeruje kako je čovjek na proputovanju od začeca do smrti, te da ga druga dionica puta tek čeka, pojasnio je.

Govoreći o sveprisutnom ateizmu, agnosticizmu i duhu nevjere koji je snažno prisutan i u hrvatskom društvu, teolog Matulić je ukazao na stalno stvaranje saveza s grijehom što može biti gore od grijeha samoga. – Božje milosrđe ne može djelovati ako mi vjernici ustrajavamo u grijehu, lažemo sebe i zatvaramo milosrđu vrata. Ta laž da „grieha nemamo“ rađa i uzdiže nevjeru vjernika – pojasnio je i potom istaknuo potrebu da u Godini vjere dublje zaživi cjelokupni život po vjeri.

Teolog Matulić zatim se pozabavio pitanjem uzroka sadašnjeg ateizma i naglasio kako i na kršćanima leži odgovornost zbog sadašnjeg stanja. Kršćanstvo kao da je odustalo od samoga sebe, od Isusa Krista i stalno se trudi oko obrane kršćanskog boga kao takvog. Zbog toga je pozvao okupljene na novu žudnju za Bogom. -Pozivam vas samo na jednu strepnju, čežnju, žudnju u životu. Onu za Isusom Kristom – kazao je dr. Matulić te predavanje završio citatom iz prisposode, u kojemu otac dovodi bolesnog dječaka Isusu: „Gospodine Isuse Kriste, pomози mojoj nevjeri.“

Biskup Škvorčević pojasnio je kako se vapaj s kraja tribine nastavlja i nakon tribina i kroz cijeli Veliki tjedan.

– Ako su ove tribine išle u tom smjeru „Gospodine, pomози mojoj nevjeri“ onda je dragocjeno što smo imali stručnjake koji su nam izazove ubacivali, a mi ih prihvaćali i znamo kako ćemo dalje! S Isusom Kristom! — zaključio je biskup.

obitelji snažno mijenja temelje dosadašnjeg zajedništva i na nov način oblikuje odnose unutar obitelji. Produbljujući temu, prikazao je načine pomoću kojih mediji uspijevaju većini društva nametnuti strah putem kojeg je lakše vladati, odnosno prodati veću količinu sadržaja ili primjeraka što je izravno povezano s nekim interesom ili profitom. Prikazujući aktualnu ljestvicu povjerenja u društvu, koja nisko vrednuje medije, a osobito ističe prijateljstvo i znanost, zaključio je da društvo danas snažno konzumira medije, no prema njima ima vrlo nisko povjerenje. Navedeno povećanje konzumacije medija ne prati i odgovarajuće obrazovanje o medijima što je sve veći problem u društvu. Djeca koja su svakodnevni korisnici raznih novih oblika komunikacije u školskim programima, o njima uopće ne uče, niti se gradi svijest o utjecaju medija ili kritičko vrednovanje medija u društvu. Sve navedeno dovodi do ozbiljnih problema gdje djeca postaju žrtve medijskog svijeta uz nesmotren blagoslov vlastitih roditelja. Okupljene je upozorio na rizike i opasnosti s kojima se djeca najčešće susreću i moguće načine prevencije. (Z.Z.)

Zdenko Tica uspješan je lipički poduzetnik, vlasnik tvrtke ZIV-TICA

Bože, daj da svakog dana sve više vjerujem tebi a sve manje sebi

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Lipičanin Zdenko Tica uspješan je 38-godišnji poduzetnik, sretan obiteljski čovjek i cijenjeni vjernik u svojoj župskoj zajednici. Sve to može zahvaliti upornom radu, obitelji u kojoj je odrastao, onoj koju je sam stvorio te vjeri u Boga s kojom je oduvijek živio.

Utjecaj salezijanaca

– Posebnu sreću sam imao što sam u vrijeme odrastanja, kao učenik i student, u Zagrebu sreo salezijance koji su, slijedeći svoje poslanje, puno radili s nama mladima i puno nas toga naučili – kaže Zdenko.

U Zagrebu završio Tehničku školu Rudera Boškovića, a potom i Fakultet elektrotehnike i računarstva. Nakon što je diplomirao 1999. godine, radio je na nekoliko poslova u HEP-u, a od 2008. godine je direktor i projektant u vlastitoj firmi ZIV-TICA d.o.o. za projektiranje, nadzor i usluge.

– Evo jedne zanimljive poveznice. Ovaj tekst će biti objavljen u “Zajedništvu” a ova firma je rezultat baš jednog zajedništva. Obiteljskog. Naime, kao studenti u Zagrebu, moj brat Ivan koji je inženjer elektrotehnike i sestra Viktorija koja je završila Prirodoslovno matematički fakultet razmišljali smo o zajedničkoj obiteljskoj firmi. Ja sam posao uspio dobiti u Lipiku i vratiti se kući, a njih dvojce nisu, iako su to htjeli, no evo, firma je tu. Brat je vlasnik firme T plus, zajedno radimo i nadopunjujemo se u poslu – objasnio je Zdenko.

Plaće stižu redovito

Tvrtka ZIV-TICA se bavi pripremom i izradom tehničke dokumentacije i projekata električnih instalacija u elektroenergetskoj infrastrukturi i zgradarstvu što konkretno znači da na zahtjev klijenata izrađuju projektne zadatke, idejna rješenja kao i glavne i izvedbene projekte, pružaju također i usluge savjetovanja pri izradi natječajne dokumentacije, a pri izvedbi radova obavljaju stručni i projektantski nadzor. U tvrtki su zaposlene četiri osobe uz još tri vanjska su-

radnika. – Ponedjeljkom i petkom se uglavnom obavljaju uredski poslovi, a većinu vremena provodimo na terenu. Radimo na projektima u Bjelovaru, Križevcima, Virovitici, Jastrebarskom... zapravo, prisutni smo u cijelom sjeverozapadnom dijelu Hrvatske pa sve do Karlovca. Usprkos krizi, posla ima, ali bitno je istaći da mi posao tražimo. Puno toga sami i iniciramo. Dakle, ne čekamo da nas netko pozove nego idemo za poslom jer se danas samo tako može uspješno poslovati – objasnio je Tica.

Iako uspješno poslovanje traži mnogo rada, Zdenko kao vjernik i sebi i radnicima nastoji osigurati slobodne nedjelje i blagdane. Naravno, i redovite plaće. –Samo rijetko, ako drugi s kojima surađujemo kasne s poslom, prisiljeni smo nešto odraditi nedjeljom. Najčešće svi imamo slobodne vikende. Bude li, zbog nužnosti posla, prekovremenih sati, oni se plaćaju, a plaće se redovito isplaćuju početkom mjeseca. Eventualne teškoće u poslovanju preuzimam na sebe i ne želim da ih radnici osjete – kazao je Zdenko.

Uspjeh u poslu i zadovoljstvo u obitelji

Mjerilo uspješnosti svakog posla, dodao je dalje Zdravko, jest zadovoljstvo u obitelji. Stoga on i supruga Marina, zaposlena u računovodstvu lipičke Specijalne bolnice za medicinsku rehabilitaciju, usprkos poslovnim obvezama i njegovom čestom izbivanju na terenu, nastoje sve slobodno vrijeme provesti zajedno i s kćerkom Anom.

– U večernjim satima smo uvijek zajedno, a osobito vikendom nastojimo nado-

knaditi one sate koje smo zbog posla izgubili preko tjedna – rekla je Marina.

– Sve vrijeme mi sada ‘odlazi’ na posao i obitelj. Nekada sam imao više slobodnog vremena i koristio sam ga za glazbu i sport, a sada u krizi sam to slobodno vrijeme stavio u službu posla kako, zbog potrebe da se više radi, ne bih morao ‘otkidati’ od vremena previđenog za obitelj – dodao je Zdenko.

Dio vremena koje provode zajedno obitelj Tica obavezno koristi za molitvu kod kuće te odlazak na svetu misu. U crkvi su uglavnom nedjeljom i na blagdane. Svake godine, prije početka škole, zajedno hodočaste u Mariju Bistricu, a posjetili su Trsat i Voćin. – I supruga i ja potječemo iz vjerničkih obitelji u kojima smo naučili da nam vjera daje snagu i da se s Bogom svaka poteškoća, u obitelji ili na poslu, lakše riješi. Osobno mi je veliko nadahnuće sv. Josemaria Escriva i njegova knjiga “Put”, a misao vodilja u životu: „Bože, daj da svakog dana sve više vjerujem tebi a sve manje sebi“ – poručio je Zdenko Tica.

Novi Papa daje nam nadu

Zdenko Tica je, poput većine vjernika, proteklih tjedana pozorno pratio izbor novog pape Franje i njegove riječi. – Presretan sam jer smo, rekao bih, dobili “Papu nade”. Nade da ćemo se svi više približiti vjeri. U kratko vrijeme je poslao nekoliko snažnih poruka, a ja osobito iščitavam onu: Budimo ponizni i pomozimo jedni drugima. U ova teška vremena to nam je jako potrebno – kazao je Zdenko.

Biskup posjetio prognaničko naselje Kovačevac

Naš konačni i vječni identitet određuje odnos prema Isusu Kristu

Piše i snimila: Višnja Mikić

Biskup Antun Škvorčević posjetio je 20. ožujka prognaničko naselje Kovačevac kod Nove Gradiške i s prognanicima – stanarima naselja, slavio svetu misu, kako redovito čini pred božićne i uskršne blagdane. Uz biskupa je suslavio novogradiški dekan i župnik Perica Matanović te kancelar i v.d. ravnatelja biskupijskog Caritasa Goran Lukić. U pozdravnim riječima biskup je naglasio kako je želio prije Uskrsa opet koji trenutak biti s prognanicima, zajedno s njima razmišljati o životu u Božjem svjetlu, kako bismo se kroz pokajanje i pročišćenje vjeru još više približili Bogu. Rekao je da nam ovih dana u tome pomaže novi papa Franjo koji svojom neposrednošću i jednostavnošću svjedoči da se u današnjem svijetu upravo svojom malenošću može biti ukorijenjen u Boga, ispunjen mirom i svjetlom.

U homiliji podsjetio je na primjer trojice hrabrih židovskih mladića, prikazanih u dnevnom biblijskom čitanju iz knjige proroka Danijela, koji se ni u užarenoj peći ne odriču svoje vjere u jedinoga, živoga i pravoga Boga koji je tijekom otadžke povijesti posvjedočio da je „Bog za nas“. Kazao

je da im vatra nije mogla nauditi jer su bili posvema Božji, da su s njime bili jači od vatre i od smrti.

Biskup je podsjetio prognanike kako su i oni, dolaskom u ovo naselje, „bačeni u određenu vatru“ i da se često pitaju čiji su. Tim više što trenutačno u Hrvatskoj na političkim, gospodarskim i drugim razinama vladaju odnosi u kojima kao da nema mjesta za male ljude. Istaknuo je da nas Isus u današnjem evanđelju uvjerava kako naš konačni i vječni identitet ne određuje ni politička, ni gospodarska, ni ikoja druga razina, nego odnos prema njegovoj osobi. Jedino sjedinjeni u vjeri s njime koji je pobijedio smrt, znamo kako ćemo završiti. On je prošao kroz muku i smrt, svojevrstu vatru našeg postojanja, da mi u njoj ne izgorimo. Njegova vjernost Ocu i posvemašnja ljubav za nas brana su da nas vatra smrti ne može progutati, nego da postanemo dionici njegove pobjede nad smrću, kazao je biskup. Nakon misnog slavlja Goran Lukić uručio je novčanu pomoć Požeške biskupije za 37 prognaničkih obitelji te 16 socijalno ugroženih obitelji nastanjenih u naselju.

Pohod siromašnima u Gornjim Bogićevcima i Okučanima

U skladu sa svojim preduskršnim karitativnim programom biskup Antun Škvorčević, u pratnji v.d. ravnatelja Biskupijskog Caritasa Gorana Lukića, bio je 20. ožujka u župi Gornji Bogićevci i Okučani te je posjetio pet obitelji prognanih iz Bosne, slabijeg materijalnog stanja. U razgovoru se upoznao s njihovim neriješenim stambenim pitanjima, poteškoćama materijalne i druge naravi, koje prate njihov život, razloge zbog kojih se ne žele vratiti u banjalučki kraj iz kojeg su protjerani. Biskup je kazao da im je svojim posjetom želio posvjedočiti pažnju i molitvenu blizinu te pružiti ohrabrenje. Predao im je dar Požeške biskupije. Župnicima ove dvije župe fra Ivi Brezoviću i fra Mariu Radmanu uručio je novčanu pomoć biskupije za 20 siromašnih obitelji.

Vjernici pleterničke župe u korizmi darivali potrebite

I u ekonomski teškim vremenima pokazali da imaju veliko srce

Već petnaest godina pleternička Župa sv. Nikole pomaže štitenicima Dječjeg doma „Sv. Josipa“ u Hrvatskom Leskovcu, kojega vode časne sestre karmelićanke pa je tako i nedavno u Dom otpremljen pun kombi različitih prehrambenih proizvoda. Darovali su ih vjernici tijekom devetnice sv. Valentinu.

– Željeli smo tijekom devetnice ne samo dolaziti na svete mise i moliti se, nego i konkretno pokazati našu ljubav prema potrebitima. U vrijeme koje nije nikome lako

pleternički vjernici dokazali su da imaju veliko srce i da su sve što imaju spremni podijeliti s onima koji imaju manje od njih. Preko 400 ljudi koji su dolazili u crkvu tijekom devetnice, donijeli su sa sobom bar nešto od kuće za djecu iz Doma – rekao je župnik Antun Ćorković.

U Domu u Hrvatskom Leskovcu nalazi se tridesetak mališana, uglavnom školskog uzrasta, koji nemaju roditelje. Pletnerički vjernici poslali su im suhomesnate proizvode, krumpir, mast, jaja i kolače koje su

Pismo zahvale bogoslova iz Kameruna

Pomoć od iznimne važnosti

Bogoslovi Benjamin Koulagna, Hubert Fanyong i Nestor Tchaleu iz Velikog sjemeništa sv. Augustina u Marouaju u Kamerunu, koje školuje Požeška biskupija, uputili su biskupu dr. Antunu Škvorčeviću pismo zahvale. U pismu među ostalim stoji:

»S velikim poštovanjem možemo Vašoj Preuzvišenosti izraziti svu zahvalnost. Uistinu, pomoć koju nam Vi svake godine dostavljate za naš odgoj i obrazovanje na putu u vinograd Gospodnji, nama je od iznimne važnosti, i ta nas činjenica ne ostavlja ravnodušnima. Doista, nemamo riječi da Vam izrazimo našu zahvalnost. Vaše dobročinstvo nedvojbeno svjedoči o Vašoj osobitoj osjetljivosti za sve one koji se trude ići za Kristom. Što se pak nas tiče, radost što smo se posvetili Bogu po služenju našoj braći ljudima koji žive među nama, ne prestano raste. Zbog toga Vam ponizno upućujemo zamolbu da mnogo molite za nas, da nas Gospodin koji nas je pozvao, učini svećenicima po svom srcu.«

Na kraju pismu još jednom izražavaju svoju zahvalnost te žele svako dobro biskupu Antunu. (H.T.)

im odvezli župnik Ćorković i pleternički poduzetnik Milan Varešak. Ubrzo nakon što su pokloni otpremljeni u Hrvatski Leskovac, iz Doma je stigla zahvala u kojoj se navodi: »U ovim materijalnim darovima iščitavamo vašu plemenitu i nesebičnu ljubav koja je zajedno s uložnim vremenom, talentima i dobrom voljom utkana u ovo već gotovo tradicionalno darivanje o blagdanu sv. Valentina. Što reći, osim iskreno i od srca: Hvala vam, dragi prijatelji!«

Vjernici pleterničke župe su i tijekom cijele korizme nastavili prikupljati razne potrepštine koje su uoči Uskrsa podijeljene obiteljima slabijeg imovnog stanja. Poklon pakete dobilo je 40-ak obitelji. (V.M. • Snimila: Vesna Milković)

Devetnaesti našički križni put

U organizaciji Sekcije sv. Bernarda, Planinarskog društva "Krndija" Našice, Franjevačkog samostana, Franjevačkog svjetovnog reda, Frame, Udruge "DarNa", Policijske postaje Našice i Radio kluba Našice 16. ožujka je održan 19. našički križni put. Na njemu je sudjelovalo oko 900 hodočasnika iz našičke kao i susjednih župa te gostiju, uglavnom planinara iz Zagreba, Osijeka, Pleternice, Belišća i Valpova. Križni put koji je predvodio našički gvardijan i župnik fra Dragutin Bedeničić u dužini 15-ak kilometara, započeo je prvom postajom u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog, a nastavio se gradskim ulicama i prigradskim naseljima kroz Martin i Šipovac. Posljednja postaja bila je kod kipa sv. Franje ispred župne crkve. Križni put završio je zajedničkim misnim slavljem svih sudionika. (R. R. • Snimio: Robert Rigo – Radio Našice)

Nedjeljni korizmeni križni put u Kaptolu

U župi Kaptol već trinaest godina traje jedinstveno hodočašće vjernika tijekom korizme. Svake nedjelje u korizmi vjernici predvođeni križem pješice hodočaste u jednu od filijala župe kako bi na taj način pokorničkom procesijom simbolično povezali sve dijelove župe, svjedočeći snažno zajedništvo u molitvi, pjesmi, žrtvi i odricanju. U filijali sudjeluju na misnom slavlju nakon kojega ih domaćini počaste, a nakon toga pješice se vraćaju u sjedište župe.

Pješačko hodočašće dužine od tri do šest kilometara u jednom pravcu počelo je na inicijativu vjeroučiteljice Ljubice Maljur koju je u tome podržao pokojni župnik Vladimir Virag. Hodočašće uvijek započinje u župnoj crkvi blagoslovnim molitvom župnika Josipa Klarića. (Lj.M.)

Križni put kroz požešku župu sv. L. Mandića

U Požegi, 24. ožujka, na nedjelju Cvjetnice održan je prvi križni put na području Župe sv. Leopolda Mandića. Križni put pod vodstvom župnika Joze Jurića započeo je ispred samostana sestara Klarisa te završio pred župnom crkvom

sv. Leopolda Mandića, dva i pol sata kasnije. Unatoč velikoj hladnoći i jakom vjetru okupilo se oko 250 župljana koji su se molitvom i pjesmom prisjećali Isusove muke i patnje do Kalvarije te njegove smrti na križu, koju je prihvatio iz ljubavi za naše spasenje. Na taj su način župljani započeli svoj hod kroz Veliki tjedan, čin pokore te intenzivne priprepe za blagdan Uskrsa. (D.B. • Snimio: Danijel Banovac)

Križni put Pleterničana na Starcu

Usprkos velikoj hladnoći, oko tisuću vjernika pleterničke Župe sv. Nikole pošlo je na nedjelju Cvjetnice na pobožnost križnog puta od ruševina stare crkve do, više od četiri kilometra udaljene, kapelice sv. Petra na Starcu.

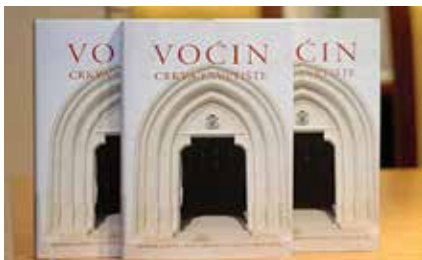
– S otvorenošću srca učinimo ove korake ne izletničkim, nego pokorničkim. Pogotovo na današnji blagdan Cvjetnice kada se prisjećamo onog silnog naroda koji je mahao grančicama i vikao "Hosana", a nije trebalo dugo da bi još glasnije vikali "Raspni ga". Tu zapravo razabiremo našu ljudsku prevrtljivost, a ono što se nikada izmijeniti ne može niti hoće, to je Božja ljubav i Božje milosrđe za nas. Zato toj Božjoj ljubavi i Božjem milosrđu želimo zahvaliti i ovim svojim pokorničkim hodom – rekao je na početku pobožnosti župnik Antun Čorković. Križni put na Cvjetnicu u pleterničkoj se župi održava devetnaestu godinu zaredom. (vm)

Pjesmom i molitvom putevima svoje župe

U požeškoj Župi sv. Ivana Krstitelja 2. ožujka organiziran je četvrti križni put pod geslom: "Pjesmom i molitvom putevima naše župe". Na njemu se okupilo 300-tinjak župljana, najviše do sada. Molitva i hod za križem, koji je počeo ispred župne crkve gdje je nakon 14 kilometara hoda po župi i završio, trajao je šest sati. Župljani predvođeni župnikom Nedjeljkom Androšem na svakoj postaji molili su za neku drugu nakanu, za obitelj, za djecu i mlade, za Požešku biskupiju, za Caritas, za bolesnike, starije i nemoćne i sl.

– Kroz ovaj križni put bila nam je želja da župljani malo više i dublje dožive tu pobožnost, ali da potaknemo one koji možda rjeđe dolaze u crkvu, na molitvu i dolazak na svetu misu – kazao je župnik Androš. Na postajama u Komušini, Lazama i kod župne crkve župljani su dočekali pješake kolačima, sokovima, čajem i drugom okrjepom. (Lj.M. • Snimio: Antun Mandić)

U Požegi predstavljen Zbornik radova „Voćin, crkva i svetište“

Voćin je otajstveno susretište Boga i čovjeka

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca, u Biskupskom domu u Požegi, 9. ožujka predstavljen je Zbornik radova s međunarodnog znanstvenog skupa „Voćin, crkva i svetište“ koji je održan u prosincu 2011. godine u prigodi 20. obljetnice razaranja voćinske crkve i ubojstva nedužnih civila. Predstavljanju Zbornika pored domaćina, biskupa dr. Antuna Škvorčevića nazočio je dr. Marin Srakić, đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit, požeški gradonačelnik Zdravko Ronko, zamjenik ministra zdravlja Marijan Cesarik, požeško-slavonski župan Marijan Aladrović, sudionici međunarodnoga znanstvenog skupa, svećenici, predstavnici različitih kulturnih i prosvjetnih ustanova u Gradu te drugi uzvanici.

Mjesto duhovne snage

Urednik Zbornika Ivica Žuljević uveo je nazočne u program a Komorni zbor požeške crkve sv. Lovre pod vodstvom Alena Kopunovića Legetina svečanost je otvorio marijanskom skladbom Joaquin de Prez „Ave Vera Virginitas“. Zatim je pozdravnu riječ uputio biskup Antun koji je kazao da je predstavljanje spomenutog Zbornika više od predstavljanja jedne knjige. -O Voćinu je riječ! On nije tek neki indiferentni zemljopisni toponim podno Papuka u srcu Hrvatske. Voćin je mjesto neshvatljivog sruza zla i dobra, razaranja i gradnje, gubitništva i pobjeda, svojevrsan sažetak svega onoga što je proživljavao hrvatski narod tijekom svojih trinaest stoljeća. Sve se to izazovno i znakovito zgusnulo u voćinskoj crkvi, izgrađenoj u petnaestom stoljeću, marijanskom svetištu, potiranom ljudskim zlim namjerama, obnavljanom duhom koji je nemoguće uništiti. Jer, dok je ljudska zloća to sveto zdanje uporno razarala i uništavala u uvjerenju da će tako postići svoj cilj, odupirala mu se višestoljetna rijeka hodočasnika oboružanih duhom koji pobjeđuje po zagovoru Isusove Majke, nošenih ljubavlju jačom od

razaranja. Voćinska je crkva mjesto duhovne snage, otajstveno susretište Boga i čovjeka, svetište u kojem nebeske niti pletu duhovno tkanje u srcima ljudi, te oni nerijetko u siromaštvu, progonima, razaranja i ubijanjima svjedoče Božju nepobjedivost. To je otajstvo Voćina! – poručio je biskup Škvorčević, zahvalivši sudionika znanstvenog skupa koji su svojim radovima zasvjedočili upravo takav Voćin.

Želja za trajnim

U ime Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu s kojim je u suradnji Požeška biskupija organizirala znanstveni skup o Voćinu, govorila je dr. Željka Čorak. -Ovo je sredina u kojoj, kao malo gdje u Hrvatskoj, važe visoki kriteriji angažiranja najboljih umjetnika, ostvarivanja najboljih umjetnina da bi se Bogu dalo uistinu ono Božje - istaknula je dr. Čorak, dodajući da je korizma vrijeme kada se razmišlja o smrti i uskrsnuću, a upravo o tome progovara i Zbornik. -Voćin je naša Varšava. Voćin je umirao, trpio i uskrsnuo plemenitim naporima i plemenitim željama da opstanemo i trajemo – rekla je dr. Čorak. Upozorila je da živimo u vremenu „bježnih“ slika te da su narudžbe likovnih umjetnina želja da postoji nešto trajno, da bude onaj znak koji će nas uvijek opominjati, kojemu ćemo se uvijek vraćati. -Ta trajnost leži u podlozi jednog novog savezništva Crkve i likovnih umjetnost. Ono što se dogodilo u Voćinu je želja za trajnim. „Podajte vrijednost stvarima“, rekao Tin Ujević i univerzum se rasvjetljuje. Voćin je nešto što rasvjetljuje našu vjeru – poručila je dr. Čorak.

O povijesnim temama u Zborniku govorio je akademik Franjo Šanjek. Kazao je da je 19 predavača na Međunarodnom znanstvenom skupu zanimljivim i vrlo dokumentiranim predavanjima upoznalo auditorij s poviješću, arheološkim istraživanjima, graditeljstvom i sakralnom baštinom župe i Marijanskog svetišta u Voćinu. Podsjetio je kako je biskup Škvorčević na otvaranju izložbe Ulomci voćinske sakralne baštine koja je bila postavljena uz održavanje Znanstvenog skupa našao sjajnu usporedbu s čudesnim Isusovim umnažanjem kruha nakon čega je svojim učenicima rekao da prikupe preostale ulomke

kako ništa ne bi propalo. – Biskup požeški podsjeća prisutne da je prikupljenih ulomaka, pisane i materijalne, kulture ovog tisućljetnog hrvatskog prostora nakon tolikih razaranja preostalo brojčano malo, ali im je duhovno značenje jedva izmjerljivo, jer ovi ulomci svjedoče o ljubavi graditelja voćinske crkve u 15. stoljeću, njezinom obnavljanju nakon Otomanske okupacije u 18. stoljeću, poslijeratnog 1945. I nedavnog 1991., nadajmo se i posljednjeg razaranja, ali će, uvjerava nas msgr. Škvorčević, preostati ljubavi i ljepote još 12 košara za one koji će to isto učiniti nakon nas - zaključio je akademik Šanjek.

Budućnosna projekcija

O povijesno umjetničkim temama progovorio je akademik Tonko Maroević. Unatoč svim nevoljama i rušenjima, voćinska crkva i svetište predstavljaju prvorazrednu materijalnu i duhovnu vrijednost, istaknuo je akademik i zatim ukratko predstavio radove koji govore o arheološkim istraživanjima na voćinskoj crkvi, njezinoj rekonstrukciji i unutarnjem uređenju s djelima hrvatskih umjetnika, slici Voćinske Gospe, Svetišu i hodočašćima. Ovaj zbornik, kazao je na kraju, osim povijesne perspektive ima i budućnosnu projekciju. -To mi se čini apsolutno važnim i značajnim kao što je značajno sve ono što se dogodilo na ovom spomeniku, odnosno voćinskoj crkvi koja je simbol življenja, obnavljanja i kreativne preobrazbe. Ono što su umjetnici dali, a povjesničari umjetnosti interpretirali, na neki se način može uskladiti s idejnim, teološkim, duhovnim aspektima jednog kršćanskog spomenika kakav je Voćin par excellence, a ovom knjigom on je dobio svoju adekvatnu interpretaciju - kazao je akademik Maroević.

Urednik Zbornika Ivica Žuljević na kraju je predstavio tehničku stranu knjige. Svečanost je završila nastupom Komornog zbora sa skladbom „Stabat Mater“ Josepha Rheinbergera.

Ukorak s liturgijskim vremenom

USKRS

Piše: Zlatko Papac

Uskrs je čudesno divan blagdan godine i vrhunac kršćanske i crkvene stvarnosti. Uskrs je dan i blagdan naše vječne budućnosti. Uskrs je kršćaninu i kršćanki vrata u nebeski svijet. Uskrs je milje i središte svih danâ i blagdanâ u vremenu Crkve koja putuje i hodočasti k žalima vječnoga svijeta. Uskrs je već ovdje i sada početak naše budućnosti i blizina nebeskoga svijeta.

Uskrs se slavi srcem dušom jer vezuje čudesnim nitima našu zemlju i život ljudi na njoj, s nebeskim svijetom. Kao što Božić spušta nebo na zemlju, tako Uskrs uzdiše zemlju i njezinu povijest k nebu i nebeskom svijetu. Božić i Uskrs - dva čudesa blagdana - slični, a različiti. Prvi udomaču-

je Boga s ljudima na zemlji i njezinoj povijesti; a drugi nam otvara vrata u prostranstva nebesko-vječnoga svijeta.

Na Božić je Bog stigao u naše nizine i nastanio se među nama kao jedan od nas. A na Uskrs je Isus iz Nazareta stigao na nebo i postao Jedan od Svete Trojice. Stigavši na nebo, pripravlja i nama mjesto u Očinskom domu svoga Boga. Slaviti Božić znači: radovati se sebi i svom životu na zemlji; a slaviti Uskrs znači: nadati se ovdje i sada svojoj nebeskoj budućnosti. Samo se sjetite prolaznosti na zemlji: kako li je kratak čovjekov put od kolijevke do groba. Uskrs otvara pred nama vrata naše vječne budućnosti koja ne poznaje ni svršetka ni kraja.

Na zemlji učimo blagdanovati, a ondje – u orbiti nebeskoga svijeta i na obalama vječnosti – ulazimo u blagdan koji ne poznaje svršetka. Radujmo se stoga svijetu nebeskom i čestitajmo jedni drugima što smo u nj pozvani. Čuvajmo jedni druge da ne bismo ovdje na staroj zemlji - čija je povijest prevarila mnoge - zalutali i krenuli krivim pravcem i zaputili se lažnim puteljima koji su tolike prevarili.

Neka nas sve - pojedince, obitelji i zajednice - čuva i prati na našem zemaljskom putu Uskrsli Gospodin! Neka pred nama širom otvori vrata blagdansko-uskrsne radosti! ■

DRUGA VAZMENA NEDJELJA

Crkva se na Uskrs otisnula na široko i uzburkano more vremena prema luci vječnosti. Na svom vremenitom putovanju ima i doživljava raznolike i mnogolike situacije, bure i oluje. Ipak je uvijek sigurna u svom vremeplovu jer joj je Čuvarom i Kormilarnom Uskrsli Gospodin.

Na njezinu putu uvijek se povećavalo mnoštvo muževâ i ženâ, što vjerovahu Gospodinu, da se prevariti ne će, ako povjeruju i za njim krenu k nebeskim obalama. Pogledajte samo sebe i svoj Hrvatski narod! Svi smo u istoj lađi vremena, a ipak se razlikujemo: mi vjernici znademo, da smo na putu u vječni i Božji svijet na nebesima; a toliki kraj nas niti u to vjeruju, niti što do toga drže. Upitaj se, sestro i brate, kojoj zajednici Ti pripadaš?!

U pouskrsnom vremenu - sve do Duhova - čitaju se odlomci Knjige Otkrivenja svetog Ivana apostola. To je knjiga naše budućnosti. Liturgija nam baš u pouskrsnom vremenu otvara stranice te biserne Knjige naše budućnosti, da bi nas podsjetila, kako smo neumrli. Počeli jesmo začecem i rođenjem, ali svršetka nismo. Vječni smo, obzirom na budućnost. Stranice ove divne Knjige žele nas na tom putu utvrđivati, sokoliti i nadasve pratiti.

Njezin pisac, evanđelist, sveti Ivan apostol, gledao je na otoku Patmosu svoju i našu budućnost, pa nam u

ovoj knjizi kazuje, da smo na ovoj zemlji samo putnici i hodočasnici u svoju vječnost u nebeskom svijetu. Vjerujemo li njegovoj riječi?

Evanđelje je uskrsno. Zbiva se i događa Prvog dana u tjednu - na Uskrs - i osam danâ po Uskrsu. Hrvati su taj osmi dan nazvali Mali Uskrs. Na Uskrs Uskrsli donosi radost desetorici svojih učenikâ, koji bijahu u dvorani. Došao im je čestitati Uskrs, i "stvoriti ih" radosnim kršćanima. Među njima toga dana ne bijaše Tome. Kad je k njima došao, oni već bijahu puni uskrsne radosti, a on ostao bez nje. Tjedan dana su ga uvjeravali da je njihov Učitelj uskrsnuo, ali ga nisu mogli uvjeriti. A kako bi to i mogli kad je Uskrs s onu stranu vremena i dohvaća se istom po daru vjere. Nakon osam danâ dolazi opet Uskrsli. Ovoga puta, kao da drugih ni nema, sav je zauzet Tomom. Donio je i njemu uskrsnu vjeru, kao što ju je bio donio na Uskrs njegovim sudrugovima. Sretna li Tome, koji postade uskrsnim čovjekom, kao što su to na Uskrs bili postali i ostali apostoli. Barem se prisjetimo da smo uskrsnu vjeru svi mi dobili na krštenju. Budemo li je čuvali i po njoj živjeli, stići ćemo - kao uskrsli ljudi - u vječnu i nebesku domovinu. Svakom čitatelju ovih redaka želim sretan put u uskrsni svijet koji je u nama započeo na dan krštenja! ■

TREĆA VAZMENA NEDJELJA

Nastavljamo odlomkom Djelâ apostolskih. Čitat ćemo ih - kao i knjigu Otkrivenja - sve do Duhova. A na Duhove ćemo završiti čitanjem drugog poglavlja koje opisuje povijesni događaj Duhova - silazak Duha Svetoga na apostole i na prvu Crkvu. Današnji odlomak opisuje reakciju Židovâ na duhovski događaj. Apostoli su bili spremni podnijeti svako poniženje i patnju, ali ne prestati navješćivati dolazak Duha Svetoga. Kamo sreće kad bi te odvažnosti bilo i danas među kršćanima. Djela se zato i čitaju da bismo nasljeđovali Crkvu apostolskih vremena. Budimo barem pomni slušatelji, ako već nismo nasljedovatelji apostolâ.

I Knjigu ćemo Otkrivenja čitat i slušati - kao i Djela apostolska - sve do Duhovâ. Otkrivenje je knjiga koja opisuje kršćane u zori kršćanstva - i kroz svu povijest do Sudnjega dana. Prema tome,

knjiga Otkrivenja, kao i knjiga Djelâ apostolskih, govor su o nama i o našem životu, a nadasve o djelima kojima kazujemo i svjedočimo kakvo je naše kršćanstvo. Ima ih koji knjigu Djelâ apostolskih uspoređuju s navješćajem Evanđelja; i nisu na krivom putu. Djela ispisuju, kako se Evanđelje udomaćivalo u životima ljudi i zajednicâ.

Evanđeoski odlomak hvata i opisuje ukazanje Uskrslog Gospodina svojim apostolima na Tiberijadskome moru. Odlomak je tako živopisan da nam izgleda kao smo učesnici događaja na obalama Tiberijadskoga mora. Čitajte i slušajte pomno - sve dok ne stignete - srcem i dušom - među apostole, kojima na kraju umorne noći stiže Uskrsli Gospodin da ih ohrabri i podrži u ovo praskozorje Crkve i kršćanstva. ■

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

Odlomak Djelâ apostolskih opisuje vrijeme i čas kad je velebijest kršćanstva krenula na svoje hodočašće u susret narodima i povijesti. Kamo sreće kad bismo i sami shvatili: kako to bijaše u zoru kršćanstva, pa da onda sve činimo, da se svečanost i sadržaj Djelâ nastanili i u našim životima, a onda po nama, da se nastani i u našim vremenima. Pratite korifeje Djelâ - Pavla i Barnabu! Barem upozoravam: spomen ove dvojice velikana počinje u Djelima tako da je na prvom mjestu Barnaba, a onda Savao, odnosno Pavao. U jednom času povijesti dolazi do izmjene položaja: na prvom mjestu nije više Barnaba, nego Pavao. Koje li smionosti, kad i sami umijemo drugima prepustiti prvo mjesto, a sebe stavljati na drugo mjesto. Ima li te smionosti kod nas, današnjih kršćana? Ili smo posve zaboravili ovu veličajnu povijest iz praskozorja kršćanstva?!

Ivan apostol okreće naše poglede prema nebu i nebeskom svijetu. Želja mu je da se zagledamo u ono mnoštvo nebesnika. A dok njih motrimo, da ne bismo zaboravili kako među njima treba biti i naše mjesto. Stoga se uvijek pitajmo: jesmo li na pravome putu? Vodimo li sebe - i ljude oko sebe - u njihovo zajedništvo? Uočimo da svi drže u rukama palme - znak njihova hrabrog svjedočenja na zemlji, i njihove strpljivosti u bijedama i nevoljama života. O da! Oni dođoše iz nevolje velike. Stoga nemojmo biti očajni na svoje vrijeme i svoje okolnosti. I oni su sličnim putem stigli do neba i nebeskoga svijeta. Postoji, stoga, i za nas nada. Evangelist i nas ubraja među Isusove ovce, a to znači: da smo odabrani. Nama je dano da budemo i ostanemo među Isusovim učenicima. Ta nam je sigurnost povjerenja na dan krštenja. A hrani se i čuva molitvom, sakramentalnim življenjem i marljivim radom na svome spasenju. ■

ŠESTA VAZMENA NEDJELJA

Evo Vam na samom početku kršćanske povijesti zlih i krivih učitelja, kojih ne će nika da nedostajati. Žele staviti na ljudska rame na teret, koji Krist nije tražio. Iz te situacije nastade put i putovanje Pavla i Barnabe u Jeruzalem, na prvo saborovanje. Apostoli žele raspraviti, treba li taj teret prihvatiti ili nije potreban za spasenje. Nakon saborovanja vraćaju se u Antiohiju da kršćanima donesu velebijest ohrabrenja. Mi ne možemo ni zamisliti koja se radost razlila srcima učenika kad su čuli da teret, što ga neki htjedoše staviti na ramena kršćanska, nije potreban. Jesmo li i mi, današnji kršćani, spremni nekoga obradovati lijepom riječi i donijeti mu tračak radosti i sreće?

Ivan apostol gledao je sveti grad Jeruzalem koji silazi s neba od Boga, sav u slavi Božjoj. Jesmo li se kadri srcem i dušom zagledati u

taj grad? Bez okrenutosti tome gradu, naš je život na krivome putu. Riječ nam želi ispuniti srce radošću i okrenuti nas gradu budućnosti, novom Jeruzalemu. Zagledavajmo se u nj često jer bez toga ne ćemo u nj ni stići.

U evanđeoskom odlomku imamo raspoznajni znak svoga kršćanskog života i određenja. Taj znak je: ljubav čovjeka prema Bogu, i ljubav čovjeka prema bratu čovjeku. To su stožeri ljudskosti i kršćanstva. To je ozračje i čar Crkve. To je raspoznajni znak kršćana i Božjih ljudi. Ako nas po tome ne prepoznaju, kao kršćane, onda smo neprepoznatljivi - živimo izvan Crkve i kršćanstva. Isus nastavlja: tko njega ljubi, toga će ljubiti njegov Bog. Koje li sigurnosti da smo na čvrstu i sigurnu tlu! Takvima On ostavlja svoj mir koji je garancija da smo na putu na nebo i nebeski svijet. ■

SEDMA VAZMENA NEDJELJA

Današnjom nedjeljom stižemo na kraj uskrsnoga razdoblja koje je predvorje duhovskom događaju. Pred nama je sveti Stjepan koji je pun Duha Svetoga. Po tom je Stjepan prepoznatljiv. Povucite usporednicu: zar nismo i mi posvećeni - oplemenjeni i oduhovljeni Bogom Duhom Svetim - na Krštenju, na Potvrđi, na Ispovijedi? Zar nije raspoznajni znak kršćana - da smo posvećeni Duhom Svetim, pa stoga sveti? A gdje nam je ponos?

Biserni odlomak Knjige Otkrivenja vodi nas na kraj povijesti i na svršetak kršćaninova života na zemlji: zauvijek blaženi ili zauvijek izgubljeni. Krist jasno veli: dolazi naplatiti svakomu prema djelima njegovim. Upitajmo se: živimo li čekajući nebesko blažen-

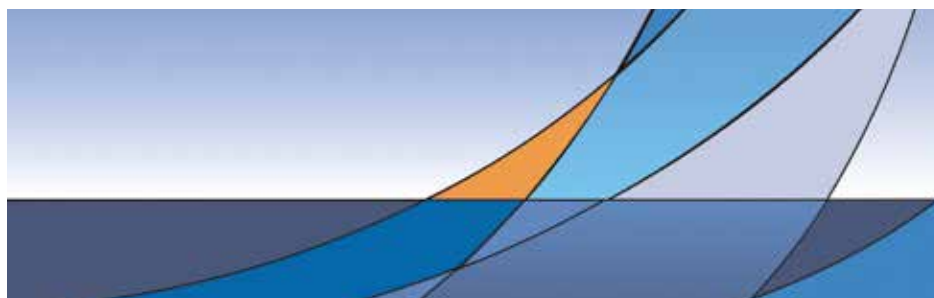
PETA VAZMENA NEDJELJA

Opet su pred nama i s nama korifeji evanđeoske vijesti u Maloj Aziji: Pavao i Barnaba. Krenuli su u pohode onima koje su na svom prvom putovanju krstili, krizmali i pričestili. Žele u njima čuvati i sačuvati vjeru koja im bijaše darovana. Žele ih ohrabriti da ne klonu pod teretom i bijedama života. Kao što mati hrabri svoju djecu da budu marljivi i hrabri, tako su i Pavao i Barnaba hrabрили prve kršćane. Čitajte ovo i više puta - a uvijek uz zemljovidnu kartu - kako biste pratili putove kojima koračahu ova dvojica velikana iz samog praskozorja kršćanske povijesti. U njihovu hodu gledajmo sebe i uspoređujmo sebe i svoja djela.

Ivan okreće i naše poglede prema nebu i nebeskom svijetu. Želi da i mi vidimo i trajno u svojoj duši nosimo vijest o novom nebu i novoj zemlji, što su sinonimi za našu budućnost. Upotrebljava i poznatu riječ koja je grad Isusova djelovanja na zemlji, Jeruzalem. Samo ovaj Jeruzalem nije grad Isusove Muke

i Smrti, nego grad vječne blaženosti, kamo su stigli spašeni iz svih vremena i krajeva zemaljskih. S njima i među njima je Šator Božji - mjesto Božje blizine i Božjega boravka s ljudima. Radujmo se već sada svojoj budućnosti u zajedništvu sa svim svetima koji su okupljeni oko Isusa Krista u slavi Božjoj.

Evangelje nas podsjeća na strašni događaj kada je nesretni Juda izdao i prodao Isusa. Slušajući ovo Evangelje, stavimo sebe na vagu i ispit: jesmo li Isusovi izdajnici ili smo njegovi ljubitelji? Jesmo li u tami zla i grijeha, ili smo u svijetu milosti i svetosti? Isus i nas, kao onda svoje učenike i apostole, sokoli: "Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge." To je raspoznajni znak Isusovih učenika. Po tome će nas ljudi raspoznavati da smo Isusovi. Bez toga nema ni Crkve, ni kršćanstva, ni nebeskoga svijeta. Bez toga smo neprepoznatljivi. ■

Vjeroučitelj Mario Voronjecki iz Virovitice

Moj život je pun neobičnih Božjih zahvata

Piše: Ljiljana Marić

Mario Voronjecki, vjeroučitelj u virovitičkoj Gimnaziji Petra Preradovića i voditelj Županijskog stručnog vijeća vjeroučitelja srednjih škola Požeške biskupije, za svoj poziv odlučio se u zadnji tren.

Rođen je 1976. godine u Virovitici gdje je završio i matematičku gimnaziju. Po završetku Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, vratio se nazad te kao vjeroučitelj prvo radio u osnovnim školama u Gradini i Virovitici. Tu je upoznao i svoju suprugu Sunčanu s kojom je u braku sedam godina. Pripada franjevačkoj Župi sv. Roka.

* Od kada ste vjernik i tko za to ima posebne zasluge? – Živio sam u kršćanskoj obitelji, a prve molitve naučio sam od mame koja ima posebnu zaslugu za to što sam danas vjernik. Veliku ulogu je odigrao župnik koji me je nagovorio da postanem ministrant. Od tada je započela moja veća povezanost sa župom i Crkvom. Polaskom u srednju školu počele su prve vjerske nedoumice i bunt, ali sve se to razbistrilo odlaskom na Fakultet gdje sam se uključio u rad salezijanske župe na Knežiji. Salezijanska duhovnost učvrstila me i dodatno oblikovala.

* Jeste li imali kakvih važnih životnih prekretnica? Moj život je pun prekretnica i pomalo neobičnih Božjih zahvata. Za moj vjerski život najznačajniji događaj odigrao se u drugom razredu srednje škole kada sam se suočio s teškom bolešću. S početkom liječenja u Zagrebu, devet mjeseci kemoterapije i sve ono što ona donosi sa sobom, pauziranje od nastave godinu dana te oporavak, sve je to srušilo moj stari svijet vjere i započelo tihi izgradnju vjerničkog svijeta u kojem ja da-

nas živim. Taj događaj bitno je utjecao na moj današnji pristup svijetu, životu, smrti, zvanju, braku... i sve ono što možemo reći da je povezano s vjerničkim životom.

* Kada i zbog čega ste se odlučili za zvanje vjeroučitelja? Iskreno, ne znam! To je još jedan događaj u mojem životu koji predstavlja neobičan zaokret. Dva mjeseca prije mature bio sam siguran da želim upisati Fakultet elektronike i računarstva i postati programer. Tada sam neobjašnjivo promijenio odluku i upisao Katolički bogoslovni fakultet, a da uopće nisam znao što ću s tim nakon diplome. Tek na prvoj godini fakulteta razbistrila se misao o tome što ću biti.

* Kako vam uspijeva u ovim vremenima živjeti i svjedočiti vjeru?

Ako danas želite biti drugačiji u očima ljudi, dovoljno je iskreno živjeti svoju vjeru. Često tu misao kao vjeroučitelj ponovim svojim učenicima koji su neprestano u potrazi za načinima kako biti drugačiji, kako se istaknuti i skrenuti pozornost na sebe. Upravo ta činjenica da stilom života iskažete iz mase, izlaže vas i brojnim teškoćama.

Sa suprugom odlazim na misna slavlja, prakticiramo zajedničku molitvu, a posebno naše vjerske rasprave pomažu mi da naučim jednostavno izreći svoju vjeru, živjeti ju u iskrenoj jednostavnosti te u konačnici i svjedočiti kao vjeroučitelj.

Zbog određenih specifičnosti franjevačkog pastoralu mladih, a s druge strane mog salezijanskog odgoja, nisam se kao vjeroučitelj uspio uklopiti u pastoral mladih na župi. I to je ono što mi jako nedostaje. U životu župe sudjelujem kao i svaki vjernik i to je jedna vrlo zanimljiva situacija u kojoj svoju vjeru živim i trebam svjedočiti kao vjernik, ne kao teolog i to je ponekad teško.

Vjeroučitelj u školi je u prvom redu svjedok vjere. Danas su ljudi jako kritični prema svemu što je crkveno, pa tako i prema nama vjeroučiteljima. Ulaskom u zbornicu svaki pokušaj rasprave o vjerskim temama ili svjedočenje vjere često se tumači kao napad i vjerničko nametanje. Jedino što

nam preostaje je živjeti vjeru i svjedočiti je djelima. U tim trenucima naša povezanost s Gospodinom u osobnoj molitvi i euharistiji je od velike važnosti. Otkad radim s mladima u srednjoj školi, moja vjera svakim danom sazrijeva. Moji me učenici jednostavno potiču da kao vjeroučitelj svakim danom sve više oblikujem i svjedočim svoju vjeru. Tu na mene najviše vrše utjecaj učenici vjeronaučne družine „Kapljice“ čiji sam voditelj.

* Jeste li zbog svoga poziva imali neugodnih situacija? Svaki čovjek koji pokušava nešto raditi, a njegov rad je izložen oku javnosti, mora biti spreman na kritiku, bilo pozitivnu ili negativnu. Kao čovjek niste u mogućnosti svima ugoditi i kada sam to prihvatio, počeo sam na drugačiji način gledati i rješavati neugodne situacije s kojima sam se susretao. Najviše su mi glavobolje zadale situacije u koje osobe ulaze s predrasudama i nedovoljnom informiranosti. To sam ponekad pokušavao rješavati otvorenim i iskrenim razgovorom kao čovjek, vjernik, vjeroučitelj, profesor. Ako ta razina komunikacije nije moguća, svoju unutarnju „borbu“ rješavam molitvom pred Gospodinom.

* Kako živite svoj (vjerski) život?

– Svoj vjernički život mogao bih opisati kao život na dvije razine. Ona vanjska se očituje kroz odlaske na misna slavlja nedjeljom i tijekom tjedna. Prisustvovanje pobožnostima gdje posebno mjesto zauzimaju pobožnosti prema Majci Božjoj, zajednička obiteljska molitva kao i redovita mjesečna ispovijed. Osobno sam vezan uz dječje hodočašće u Voćin na koje sam išao od malih nogu. Kao vjeroučitelj aktivno sudjelujem u organizaciji tog prekrasnog događaja. Prošle sam godine išao sa skupinom učenika na hodočašće mladih naše biskupije u Voćin biciklima. Križni put mladih naše biskupije neizostavni je dio svakog mog godišnjeg planiranja kao vjeroučitelja.

Ona unutarnja razina koju čine moja vjernička promišljanja i molitve tijekom dana potpuno je drugačija. Rekao bih da živim poprilično buran unutarnji vjerski život. Od jutarnje molitve koja se često dogodi na brzinu, molitve mojih učenika u školi koje ponekad izazovu burno duhovno promišljanje do „blic molitve“ koje prate skoro svaki moj dnevni događaj. Razna dnevna promišljanja vjere izazvana su dnevnim događajima.

Krštenje petog i šestog djeteta obitelji Marjanović i Štivin

Biskup Antun Škvorčević 3. veljače posjetio je rodnu župu Davor, predvodio euharistijsko slavlje i krstio Teu, šesto dijete u obitelji Mladena i Kristine Marjanović te Martu, peto dijete u obitelji Branka i Ljerke Štivin. Dobrodošlicu mu je izrazio župnik Goran Kovačević. Biskup je u pozdravu istaknuo kako mu je drago što upravo u župi gdje je ugledao život i u crkvi svoga krštenja može podijeliti radost života s dvije obitelji koje su svojim šestim i petim djetetom posvjedočile koliko su opredijeljene za život. Istaknuo je kako svakog dana biva sve očitiije da je život i čovjek u Hrvatskoj na sve manjoj cijeni te je potaknuo vjernike da mole kako bi život i čovjekovo dostojanstvo pobijedili u Hrvatskoj. Dodao je da ove dvije obitelji u ozračju novih ideoloških pristupa braku, obitelji i životu, svojom vjernošću Bogu i međusobno u braku te primanjem brojne djece, promiču kulturu života, po njima pobjeđuje život i Hrvatska ima budućnost.

Nakon svetog slavlja u crkvi biskup je primio obitelj Marjanović i Štivin u župnom domu kako bi se s njima bolje upoznao, pružio im potporu te uručio darove i pomoć. (I.I.)

Pavle Primorac u Godini vjere o izgradnji u vjeri

Svakodnevno živjeti svoju vjeru

Sveto Pismi i Predaja Crkve pozivaju nas da budemo borci za vjeru. Pisana Božja Riječ to konkretnije naziva „vojevati za vjeru“. Drugim riječima, kršćanin mora biti osoba koja će izgarati u srcu i svakodnevnom življenju za svoju vjeru, koja će tu vjeru braniti, za nju se boriti i neprestano u toj vjeri rasti. Borba za vjeru mora u našem životu zahvaćati dvije važne komponente našega bića i naše stvarnosti, mora se prije svega događati „iznutra“, u nama samima. Mi sami moramo poduzimati sve ono što se odnosi na duhovnost, na molitvu, na borbu protiv grijeha u smislu da nećemo dopustiti da neprijatelj našega spasenja zavlada u našoj duši. Sv. Pavao nam sasvim jasno upućuje poziv: „U buduću, jačajte se u Gospodinu i silnoj snazi njegovoju. Obucite svu opremu Božju da se mognete oduprijeti lukavstvima đavlovim“ (Ef 6,10-11). Oprema Božja su Riječ Božja, snaga Duha Svetoga, sakramentalni život.

Rasti u svetosti

U svim kušnjama života Isus Krist nas hrabri, jača, brani, daje snagu, pomaže oprostiti, nadahnjuje poticaj da oko sebe širimo mir, izgrađuje nam savjest kako bismo ispravno razlikovali dobro od zla i tako rasli u istinskoj svetosti. Vojevati za vjeru na osobnoj razini dodatno znači raditi na upoznavanju samih sebe, moliti da duhovno progledamo i bacimo se u naručje našega Boga koji je sama ljubav i milosrđe. Nadalje, iz ovog temeljnog, osobnog vojevanja za vjeru, borbe za vjeru, proizlazi vojevanje „izvana“, prema svijetu. Budući da si je na Drugom vatikanskom saboru sveta Crkva dala zadatak da će raditi na aktivnom upoznavanju same sebe (ad intra) i na temelju toga sebe priopćavati svijetu (ad extra), tako isto i mi koji smo udovi Tijela Kristova – Crkve, radit ćemo na tome. Boriti se za vjeru prema van znači biti istinski Kristov navjestitelj evanđelja. Bez onoga „iznutra“ ne može biti ono „prema van“.

Snagom Duha Svetoga

Kristov misionar širi oko sebe vjeru sna-

gom Duha Svetoga, on naviješta vjeru gdje god je to moguće, on moli za druge, odgovara na izazove pred kojima se vjera nalazi u današnjem svijetu, on se trudi što god je moguće više upoznati svoju vjeru, poduprijeti je molitvom i na taj način djelovati.

„Gospodin – Krist neka vam bude svet, u srcima vašim, te budite uvijek spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama“ (1 Pt 3,15). Sveti Petar apostol u svojoj poslanici upravo nas upozorava na to da je nužno ustrajno raditi na sebi kako bismo bili dobri vojnici Isusa Krista, borci za njegovu „stvar“ – ljubav, mir, dobrotu, oprost, čestitost, a vrhunac jest – Kraljevstvo Božje. Razumije se da je naviještati vjeru danas prilično teško. Nalazimo se u intenzivnom vremenu moralnoga pada i duhovne krize. Današnji čovjek kao da se okreće nekim drugim vrijednostima i ne drži previše do duhovne stvarnosti u svojem životu. Upravo zbog toga za kršćanina je neophodno da već na ovome svijetu donosi plodove mira, ljubavi i kršćanske dobrote.

Sredstva spasenja

Boraca za Krista imamo čitavu vojsku – od apostola, do ranih apostolskih i crkvenih otaca, mučenika kroz dva milenija povijesti Kristove Crkve, svetaca, te tolikih neznanih vjernika koji su čitavim svojim bićem, čitavim svojim postojanjem, ljubili Krista, njemu se predali, pozivali ljude na obraćenje, naviještali vjeru i borili se protiv djelovanja neprijatelja našega spasenja, đavla. Nije li onda potrebno da mi, vjernici ovdje u našoj domovini budemo borci za svoju vjeru? Svećenici na svojim župama i drugim službama, vjernici laici u obiteljima i na radnim mjestima, pa i u društvenom i političkom životu. No, moramo znati da istinski borci za vjeru možemo biti tek onda kada se susretnemo sa uskrslim Kristom. Apostoli su od bojažljivih srdaca doživjeli preobrazbu i postali neustrašivi borci u onom trenutku kada su se susreli sa uskrslim Kristom i od njega primili snagu Duha Svetoga. I sva ona sredstva spasenja koja se nalaze danas

u Crkvi, koja je Isus ustanovio, imamo i mi kao kršćani i moramo se njima okoristiti ako želimo postići ostvarenje Kraljevstva Božjega. Pokušajmo si dozvati u pamet činjenicu da smo sakramentom krštenja postali dionici božanske naravi, te da smo na temelju toga dioništva spašeni jer imamo milost Božju u sebi. Tu milost Krista uskrslog trebamo u sebi razbuktavati molitvom, ljubavlju, navještajem evanđelja i tako ćemo biti vjerodostojni Kristovi svjedoci. Sv. Leopold Mandić, borac za kršćansku vjeru, osobito u ispovjedaonici kroz služenje dušama, jednom je prigodom napisao: „Posljednje oružje što ga sv. Pavao apostol stavlja u ruke braniteljima evanđelja jest Riječ Božja. Potrebno je to oružje razlagati, kako bi svako s njime spretnije rukovao, upoznat s ciljem“.

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ:

Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Vjekoslav Marić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega

Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Veronikin rubac pruža utjehu, ali i pomoć u kući

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Manuela Čakalić, 40-godišnja ekonomistica iz Češljakovaca u župi Kaptol koja je 14 godina radila poslove komercijalistice u jednoj privatnoj tvrtki, volontirajući u župnom Caritasu "pronašla" je ono što bi najradije željela raditi.

– Pomaganje drugima, prije svega starijima i bolesnima je ono što najviše ispunjava moje srce. Radovala me sreća onih koji su osjetili i pokazali koliko im znači naša posjeta i to što netko na njih misli, što nisu zaboravljeni – kazala je Manuela, voditeljica župskog Caritasa i liturgijski čitač u svojoj župi.

Stalni stres kojem je bila izložena na poslu, učinio je svoje te se teško razboljela. Nastali su problemi sa štitnjačom, jetrom i alergijama. – Znala sam da s takvim poslom moram prekinuti, a boravkom u krevetu sve više sam mogla moliti i na samu Veliku Gospu prošle godine rekla sam: „Gospo draga, ti možeš sve, ja ti se predajem i želim da me osnažiš, a ti Isuse, evo ti moj križ jer ja više ne mogu. Molim samo toliko snage da se mogu sama poslužiti i gledati svoju djecu kako odrastaju. U roku godinu dana, skoro sam skroz ozdravila i bila sam spremna raditi. Sve sam predala Božjoj Providnosti. Tada sam shvatila da trebam raditi ono što najviše volim, a to je pomagati u kućanstvu najpotrebitijima. Odlučila sam osnovati obrt i dala sam mu ime Veronikin rubac jer želim biti Veronika koja pruža, služi i teši – objasnila je Manuela te se uključila u projekt na biou za sufinanciranje samozapošljavanja.

Uz Božju pomoć kao i pomoć brojnih molitelja uspjela je dobiti sredstva i početkom ožujka počela s radom. – Služim u pranju, peglanju, čišćenju, ali i velikim dijelom duhovnim razgovorima, tješenjem oboljelim (jer sam i sama sve to prošla), starijima i roditeljima djece s posebnim potrebama jer ih tim uslugama oslobađamo bar dva sata dnevno od kućanskih poslova kako bi

mogli više biti sa djecom. Radosna sam što je Bog providio i donatore koji s 220 kuna mjesečno doprinose kako bih pružila usluge tim grupacijama. Isto tako obavljamo i usluge čišćenja svima koji za to zbog posla nemaju vremena – objašnjava Manuela koja je zahvalna Isusu i njegovoj majci Mariji što su joj pomogli da pronađe posao za sebe, ali što kroz taj posao može pomagati drugima. Nada se da će uskoro financijski si moći omogućiti da završi i za njegovateljicu kako bi proširila djelatnost.

– Svjesna sam da Bog sve vodi i znam da će se posao proširiti i da će se iz moje sredine još osoba zaposliti kako bi mogli što većem broju donositi na lice osmijeh nade i ljubavi – poručuje Manuela.

Zvonarica Terezija Kereković (79) iz Živika, filijale u župi Lužani

Sadim cvijeće kako bih crkvu mogla kititi od proljeća do kasne jeseni

Piše i snimila: Višnja Mikić

Živahnu i dobro držeću 79-godišnju Tereziju Kereković iz Živika, filijale župe Lužani, zatekli smo u kući s peglom u ruci. Okružena bijelim platnom, ručnim radom, šokačkim ruhom... Kao da su oživjela minula vremena. Sve Terezija to pegla i slaže, kao kakva mlada. Od mladosti je izradila puno ručnog rada, od tkanja, šlinganja, heklanja do vezenja. Sa suprugom Franjom živjela je u kršćanskom braku od 1953. godine. Podigli su tri kćeri, živjeli od poljoprivrede, ali i od rezbarije, posebno su rezbarili gusle.

Uz obitelj, velika ljubav im je od uvijek seoska crkva sv. Katarine. Franjo je bio zvonar od 1955. godine. Kada ga je prije dvije i pol godine Bog pozvao k sebi, Terezija je nastavila zvoniti.

– Moj Franjo je uvijek bio u crkvi: kad se molilo, radilo ili gradilo. Od kada znam, bio je u crkvenom odboru, uvijek pri ruci i u blizini župnika. Puno puta je svoj posao ostavljao, ako je nešto trebalo uraditi za crkvu. Obveza zvonara bila mu je zakon. Nisu uvijek bila elektrificirana zvona. Zvonilo se povlačenjem užeta, ujutro, u podne i navečer na Pozdravljenje, pa za misu, a u prošla vremena zvonilo se i na nevrijeme, kad bi se selu približavao ružan oblak. Zvonilo se i na požar, dok nije bilo vatrogasaca – priča Terezija koja godinama vodi brigu o crkvenom ruhu: o misnicama, albama, oltarnicima. Pere, širka, pegla, ali brine i o cvijeću koje resi crkvu.

– Uvijek nastojim posaditi raznovrsnog cvijeća, tako da mogu crkvu kititi od proljeća do kasne jeseni. Oko crkve te kod mene u vrtu i dvorištu, naći ćete sve: od proljetnica do kasnih jesenskih ruža – objašnjava baka Terezija dodajući kako njeguju i crkveno pučko pjevanje.

– Volim ovu našu crkvicu i sve što mogu činim da bude što ljepša. Vidite kako je uređena – pokazuje Terezija pohvalivši župnika Antuna Capana koji ju je dao obnoviti i urediti.

Nismo mogli otići dok ne pogledamo gređice na kojima je već poniklo proljetno cvijeće, a Terezija se posebno raduje početku ljeta kad će procvati „lilijani“ (lilijani), koji će resiti crkvu, a najviše

Gospin kip. Vjernici Živika rado se u svoju crkvu skupljaju u svibnju i listopadu i mole Mariju u svim potrebama, a nedjeljama u lipnju utječu se Presvetom Srcu Isusovu.

